

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ
ΘΙΟΥ
ΜΕΛΗ
PRAEFIXO COMMENTARIO
ET
VARIANT. LECT.

PARMAE
IN AEDIBVS PALATINIS
1791

Biblioth.
Acad. n.
Dorpat.

4-IIA

2681

i 1663438x

AD . VIRVM
AMPLISSIMVM
IOS. NIC. AZARA
CELTIBERVVM
EQVITEM
ORDINIS . NOBILISSIMI
A
CAROLO . III
INSTITVTI
STATVS . A . CONSILIIS

CAROLI · IV

HISPANIARVM · REGIS

ORATOREM

APVD

ROMANVM · PONTIFICEM

I. B. BODONIVS
R. CATH. TYPOGRAPHVS
ET · R. PARM. TYPOGR.
PRAEF.

COMMENTARII

CAPVT I.

VIR AMPLISSIME!

Postquam datis ad me humanissimis tuis literis intellexi, Theocritea carmina novis a me cuspis graecis characteribus edita, politiorum literarum cultoribus, tibiue imprimis haud displicuisse, duo apud memet ipsum con-

stitui. Primum quidem de ipsis characteribus, exponendi, perficiendisque cogitavi, ne illorum species atque structura aut exilitate linearum, aut flexibus minus eleganter obliquatis, nonnihil abnormes viderentur; idque mihi eo consilio faciendum putavi, ut quae imposterum ex nostro typographeo graece prodirent, praeclara cum absolute impressione in manus hominum devenirent. Itaque novam Graccorum characterum seriem, eorumque chalybeas

formas, matrices ex aere norico, typos ex stibio apparavi, atque confeci; quibus eo confidentius impraesentiarum usus sum, quod eorum specimen, ad te in antecessum transmissum, plurimum probaveris. Hoc a me exantlato labore, diu multumque volutabam animo, quod nam graecanicum opus primo loco praelo mandarem. Dumque in eo essem, menti succurrit quod ab Horatio dictum accepimus:

*Nec si quid olim lusit
Anacreon delevit aetas....*

Et sane nihil umquam e
mortalium animis exurere
potuit poëseos Anacreontaeae
excellentiam, harmoniam,
venustatem, lepores, quan-
doquidem melligenae illius
cantiones, et bellissima o-
daria nullo non tempore a-
vidissime conquisita, sedu-
lo perlecta, in diversas lin-
guas conversa, et identidem
apud cultiores nationes re-
cusa fuerint. Igitur ratus
sum rem viris graece do-
ctis, tibiue inter eos do-
ctissimo pergratam me fa-
cturum, si nitidissimis, no-

visque characteribus Parmani typographici lyrica Anacreontis carmina in lucem rursum emitterem.

Vt autem Spartam hanc aliqua cum laude adornarem, te unum, vir praestantissime, in consilium adhibui; nam quum et ingenii acie, et doctrinae abundantia, et exquisitissima diiudicandi ratione tantopere valeas, rogavi, ut quid a me praestari oporteret, ediceres. Pro ea autem, qua mecum uti assoles, benevolentia, humanitateque, primum mihi

auctor fuisti, ut Anacreontis odarum exemplar castigatissimum deligerem, cuius textui presso pede insisterem; ideoque editionem, quam celeberrimus Henricus Stephanus Lutetiae Parisiorum curaverat anno 1554 caeteris a me anteferri iussisti; quandoquidem ab his qui in hisce studiis sapienter graecantur, omnium emaculatissima habetur. Quid ni dicto parerem, quum sis et mei amantissimus, et graece scientissimus? Habes ergo in hoc libello for-

mas literarum exemplari Parisiensi omnino assimiles, et, nisi me fallit animus, habes ipsissimos Stephani senioris characteres. Vtinam vero eam nactus essem sapientiam, excultamque scribendi rationem, qua adeo inclaruit magnus ille doctae nostrae artis opifex! Profecto si quid post tot illustrium hominum studia adhuc in Anacreonte incorrectum vidissem, pro virili allaborassem, ut ad castigatam lectionem revocarem. At quoniam ab illius ingenio, et eruditione me

plurimum sentio abesse, ne-
vis emendationibus tempe-
rabo, et illud potius mihi
sumo, quod praestitutum,
usitatumque video ab hisce
philologis, qui veteres scri-
ptores edendos susceperunt:
utque illis mos est, aliquid
proloquar de nostri poëtae
genere, aetate, indole, scri-
ptis, supremoque eius fato.

CAPVT II.

Noveris, Nicolae eruditissime, permulta in hoc descriptionis genere incerta, dubia, obscura adhuc iacere, quandoquidem repeti, deducique necesse est a temporibus, quae a nostris immenso disiunguntur intervallo; quo fit, ut omnem dubitationem sustolli opus sit, eaque idoneis testibus firmari: possem quidem gestorum Anacreontis narrationem excerpere vel a Tane-

guido Fabro, qui de Graecorum poëtarum ingenio, doctrinaque latine scripsit (1), vel a Laurentio Crasso, domo Neapoli, qui idem argumentum italice versavit (2). Sed quum ad te perscribam, res mihi est multo accuratius, eruditiusque

(1) *Vitae poëtarum graecorum ex Gallico. In tomo x Thes. antiq. grae. Gronovii.*

(2) *Storia de' poeti greci di Lorenzo Crasso conte di Pianura fol. Napoli 1678 presso il Bulifone.*

enarranda; nihil enim nisi summa elaboratum industria tibi solet probari. Historiam itaque a capite retexo: et primo aio, nostrum vatem claris, et generosis natalibus editum fuisse, si Platoni fides, qui in *Charmide* Anacreontem Solonis cognatum facit. At illud minime certum, probatumque tenemus, quo revera patre progenitus fuerit Teius cantor. Porro Suidae aetate homines in diversas scindebantur opiniones; alii enim Anacreontis patrem fuisse Eu-

melum affirmabant, alii Aristocritum, alii Schitinum, alii Parthenium, matrem vero Eetiam. Huic posteriori libenter assentior opinioni, huic quippe suffragatur vetus distichon in *Herologio*.

Παρθενιοιο πατρος λιγ8ρος
 παϊς Ηετιης τε

Ην αρα Μελπομενος Τηιος
 Ανακρεων.

Illud etiam in ancipiti versari video, quo reapse tempore in vitam venerit; aetas namque poëtae a nonnullis consignatur olympiadi LXII quum Samo, insu-

lae maris Icarii, imperaret Polycrates. In aliam plerique abeunt sententiam, nempe aiunt hunc inter graecos amatoriae poëseos auctorem vixisse olympiade XXV, Cambysae, et Darii temporibus, quum Hipparcus, Pisistrati F. ob suam in doctos homines propensionem, ac liberalitatem, hunc Camoenarum alumnum Athenas accivit, navi pentecontere advehi fecit, peramanter excepit, et quavis benevolentiae significatione prosecutus est. O perbeata tem-

pora, quibus literis, ac literatis id genus praemia, atque decora a Regibus deferrebantur! Ita eorum nomina publicis consignata tabulis, ac monimentis, ad seculam venerunt aetatem (1).

Quoniamque in hunc locum mea deducta est oratio, haud praetermittam dicere quod Anacreonti ma-

~~~~~  
 (1) De Anacreonte adisis *Marmora Arundelliana* editionis Humphridi Prideaux, eiusque notas ad *Marmor I* pag. 429.

gnae vertendum laudi est, quodque literis proditum legitur apud Platonium philosophum Maximum Tyrium, nempe mirificum Tei cantorem de Polycrate, aeque ac de Samiis praeclare promeritum fuisse; namque tyrannum, ira succendi facilem, dulcissimis suis iambis, atque modis sedabat, populisque mitiorem reddebat (1). Illud praeterea ac-

---

(1) *Dissertatione* 37 *ed.*  
*Londin.* 1740, *apud Societ.*  
*ad literas promovendas.*

cidit Anacreonti perhonorificum, quod impavidum appetiverint seditiosorum hominum machinationes. Namque inter infortunia, dirasque calamitates, quibus affliguntur, ac divexantur hominum societates, recensendae sunt civiles turbae, quas aliquando ciere solent incolae pessimi, quorum nequitia infinita mala civibus importat, quandoque etiam ad emigrationem illos inducit. Sic tumultus ab Histieo conflati Teios omnes patriis terris excedere, et Abderam,



Thraciae urbem, sese recipere coëgerunt; unde illud penes Grecos effatum *Αβδηρα καλη Τηιω αποικια*. In qua Teiorum colonia procul dubio fuerat Anacreon. Quid vero hic Abderae gesserit, praeter lusus eroticos et iambos, nec, si Oedipus forem, divinavero. Vnum tamen compertum, exploratumque reor, laetum Abderae caelum exstitisse, aërem salubrem, incolas poëticae, et musicae deditissimos, carmina in compitis, ac plateis recitare, atque etiam histrioniam

agere consuevisse; eam urbem praeterea tulisse Democritum physicum, Protagoram, Anaxagoram, aliosque ingeniosos homines, doctosque scriptores. Illud ergo mihi simillimum vero videtur, Teium poëtam illectum optima caeli temperie, incolarum festivitate, et, quod illi perplacere debuerat, venustis, lepidisque moribus, reliquum vitae in ea civitate transegisse.

## CAPVT III.

Plerique eorum, qui veteris poëticae historiae fastos non satis accurate dispi-  
ciunt, in eum delabuntur errorem, ut credant, atque affirmant, Anacreonta misere arsisse Sapphus amore. Sed pugnat aperte ratio temporum, quibus vixisse traduntur. Nam, quemadmodum iam monui, vates vitam agebat sub Polycrate, et Cyro, Lesbia vero poëtria, quae soror addita Mu-

sis dicebatur , vixit sub Alyate Craesi filio . Nec ullum peti poterit argumentum ad erroris excusationem ex testimonio Hermesianactis Colophonii poëtae , qui ut vatem , et poëtriam aetate supparet faceret , eos in theatrum induxit colloquentes . Licuit huic fabulari scriptori id genus commenta somniare , sed interest veritatis historicae amatorem ea omnino expungere . Adeundus Athenaei locus praefixus *Iambis dimetris* , quos Anacreon fingitur scripsisse

ad Sapphonem cum eiusdem responso, iterum evvulgatus a Iohanne Christophoro VVolfio (1).

Locus hic, qui est de Anacreontis moribus, paullo latius a me explicari postulat. Non is profecto sum, qui hunc vatem quavis turpissimae salacitatis nota ve-



(1) In libro, cui titulus *Sapphus fragmenta et elogia, quotquot in auctoribus antiquis graecis, et latinis reperiuntur. In 4 Londini* 1733.

lim liberare, sed aio, affirmoque, perditae pudicitiae hominem nequaquam habitum fuisse. Audiatur primo virtutis, honestatisque magister Plato, qui in *Phaedro* (1) ut Sappho *formosam*, sic Anacreontem *sapientem* vocat. Quid hac appellatione significare velit Plato, intelligi potest ex ipsius dialogo, qui *Philebus* inscribitur, ubi ait hominem sapientem voluptatem aver-

~~~~~  
 (1) *Opp. tom. ii editionis H. Stephani.*

sari, atque compescere solere (1). Qui ergo fieri potuisset, ut scriptor philosophus, et veri amator nostrum poëtam insipientum numerum retulisset, si revera hoc crimine laborasset? Haec, quae raptim Plauto dixit, fusiore oratione declarat Aelianus, cognomento Μελιγλωσσος, in *variâ historia* (2). Verba ap-

(1) *Memorat. edit.*

(2) *L. ix c. 4 interp. Iusto Vulteio edit. Lugd. Batav. 1731.*

pono: Μη γαρ τις υμιν δια-
 βαλλετω προς Θεων τον ποιη-
 την τον Τηιον, μηδ' ακολα-
 στον ειναι λεγετω. *Neque*
enim criminetur mihi quis-
piam, per Deos, Teium poë-
tam, nec eum intemperan-
tem dicat. Vides ut praecla-
 rus historicus, et frugi ho-
 mo subirascitur his, qui
 Anacreonti obloquuntur.

Animadverti saepenumero
 esse tamen Anacreontis
 vituperatores, qui aiunt i-
 psamet Teii poëtae carmi-
 na eum petulantiae insimu-
 lare. Ex his est Athenaeus

(1), qui scriptum reliquit:

Ατοπος ο Ανακρεων ο πασαν
 αυτου την ποιησιν εξαρτη-
 σας μεθης. *Improbis Ana-*
creon, qui universam poë-
sim suam ebrietatis mentione
contextuit. Quid quod om-
 nium voce, ac praedicatione,
 et voluptati, et vino
 indulgere diceretur? Est a-
 pud Pausaniam lib. I. sive
attrica (2) narratio, qua du-
 plex, criminatio poëtae af-

~~~~~  
 (1) *Deipnosoph. lib. x cap.*  
*vii edit. Casauboni.*

(2) *Pausania l. i cap. xxv*

fertur; nimirum ubi statuæ,  
 quæ in arce Athenarum erant,  
 describuntur, de Anacreonte,  
 eiusque simulacro ibidem posito  
 dicitur: Ανακρεων ο Τηιος πρωτος  
 μετα Σαπφω την Λεσβιαν τα  
 πολλα ων εγραψεν ερωτικα  
 ποιησας· και οι το σχημα  
 εστιν, οιον αδοντος αν εν  
 μεθη γενοιτο ανθρωπου. *Anacreon Teius, qui primus  
 post Lesbiam Sappho magnam  
 partem carminum suorum in*  
 ~~~~~  
*interprete Kuhnio editionis
 Lipsiae 1696.*

exprimendis amoribus consumpsit. Habitus eius est veluti hominis per ebrietatem cantantis. Non eo inficias carmina huiusce vatis erotica esse, et vinosa; fatendum tamen omnia dici verbis non turpibus, nec obscenis, sed verecundis, et honestis, quae nemini aures pudicas temere offendant, neque lectorum ora rubore suffundant, ut lasciva Ovidii ars, Catullique elegi leves (1).

(1) *Videsis praef. Ioh. Fr.*

Age vero, doctissime, et
 suavissime Azara, et quod
 in hac disceptatione reli-
 quum potest esse, amice
 pensitemus. Summus nostra
 aetate inter Italos philolo-
 gus, gymnasiique Patavini
 politiorum literarum pro-
 fessor Iohannes Antonius
 Vulpius in eximio opere *De*
utilitate poëticae cap. XI,
 hoc ipsum disputat, rem-
 que totam ita definit. » Quis

~~~~~  
*Fischeri ad Anacreontem e-*  
*ditionis Lipsiae 1752, de*  
*qua edit. dicam inferius.*

» omnium credat Teium A-  
 » nacreontem sapientem vi-  
 » rum, et aetate provectum  
 » semper de suis amoribus  
 » loqui? Poëta ille ita lu-  
 » dere, atque in argumen-  
 » to ficto versari, ut iucun-  
 » dum *Αχροαμα* convivio  
 » pararet, quod sane longe  
 » vero simillimum est. Quis  
 » item existimet eundem  
 » perpetuo ebriosum fuisse,  
 » quemadmodum eius car-  
 » mina praeseferunt? Nemo  
 » certe qui sapiat. Nonne  
 » quod Ovidius, *Tristium*  
 » *lib. II*, de se ipso ceci-

» nit, de Anacreonte dici  
» poterit?

*Magnaue pars operum mendax,  
et ficta meorum  
Plus sibi permisit composi-  
tore suo.*

*Nec liber indicium est ani-  
mi, sed honesta voluptas  
Plurima mulcendis auribus  
apta refert.*

## CAPUT IV.

Dixi paullo superius, Anacreontem reliquum vitae in urbe *Abdera* transegisse, quo nempe sese receperat Teo extorris. Ergo ad haec prolegomena videtur pertinere ut de interitu, ac sepulcro ipsius sermonem instituamus. Novi equidem mortis ipsius causam concordi sententia traditam fuisse a Plinio (1), et Valerio

---

(1) *Hist. Nat. lib. vii cap. vii. edit. Arduin.*

Maximo (1), nempe acinum  
 astaphidis, qua libentissime  
 vescebatur, fauces, animam-  
 que ei interclusisse; quam  
 fabellam superiore aetate  
 ratam habuere Aeneas Syl-  
 vius Picolomineus in *Histo-*  
*ria de Mundo universo* (2),  
 Lilius Gregorius Gyraldus  
 Ferrariensis, qui in *Histo-*  
*ria Poëtarum* (3) recitat di-

---

(1) *De mortibus non vul-*  
*garibus cap. xii.*

(2) *V. Asia minor. c. lxxvii*

(3) *Inter opera ipsius.*



stichon a populari suo Coelio Calcagnino compositum :

*At te sancte senex acinus  
sub tartara misit ;*

*Cycneae clausit qui tibi vo-  
cis iter.*

Ac si quid refert auctor etiam est adhibendus Picus Mirandulanus, qui in Poëmate *De Christi morte* libro II in eamdem concessit sententiam, sed refugit animus in divini Servatoris epicedio Anacreontis meminisse, et popolare commentum recantare. Neque in hoc nostro poëta mortis caus-

sa repetenda videtur ex eo, quod rumor ferebat, nimis mulierosum fuisse, et poculis exsiccandis deditum; nam si hisce vitiis tantopere indulisset, nequaquam inter longaevos a Luciano Samosatensi annumeratus reperiretur (1). Quo autem agri Abderitici loco mortales poëtae exuviae terrae mandatae fuerint, me pla-

---

(1) Annos 85 tulisse ibidem dicitur: *De Macrobiis opp. tom. iv edition. Amsterdam. 1740.*

ne latet. At duo disticha adhuc prostant in *Florilegio variorum Epigramatum* lib. III, quae Anacreontis sepulcro insculpta perhibentur. Primum est Simonidis, quo sepultus dicitur ubi erant patrii lares, in haec verba (1).

Ουτος Ανακρειοντα τον αφ-  
θιτον εινεκα Μουσων  
Τμνοπολον πατρης τυμβος  
εδεκτο Τεω.

*Hic Anacreontem immorta-  
lem propter Musas*



(1) §. iii, 49.

*Poëtam patriae tumulus ac-*  
*cepit Tei.*

Alterum est Antipatri, quod  
ita habet:

Ω ξενε , τονδε ταφον του Α-  
νακρειοντος αμειβων

Σπεισον μοι παριων , ειμι φαρ  
Οινοποτης .

*O ! hospes , hoc sepulcrum*  
*Anacreontis transiens*

*Liba mihi praeteriens , sum*  
*enim Vinibiba (1).*

Neutram profecto epigra-  
phen genuinum Simonidis,



(1) *Ibi num. li.*

et Antipatri foetum existimo, sed utramque longe post supremum Anacreontis fatum pro ingenio confictam, atque ab aliquo graeculo exaratam. Haec quidem de poëtae genere, atque moribus dicta sunt. Nunc carminum ipsius structura, atque elegantia exponenda, ut qui odaria arripient perlegenda, Anacreonticae poëseos venustatem praecognoscant. Qua in re illud primo animadverti iubeo, quod scripto mandavit homo ingenio acuto, et scientia multipli-

ci Caspar Barthius (1), ubi inquit: *Rhythmum in carmine apud Graecos affectavit Anacreon*. Quo spectet haec illius oratio, quidque ea portendat, ex grammaticorum placitis ediscendum; atque omnium instar mihi sit Anglus eximii libelli auctor, qui inscribitur *De Poëmatum cantu, et viribus rhythmī* (2), eo loco, quo ait rhythmum ingeniose effici ex artificiosa orationis



(1) *Adversariorum* l. xxxvi

(2) *Oxonii* 1673.

concinnitate, ex alterno syllabarum positu, ex vario pedum commensu; quo in poëtico artificio, quum Anacreon caeteris feliciter antecellere visus sit, nil mirum si rhythmum praesertim sit studiose consecutus, quandoquidem in illo se plurimum valere persentiebat. Anacreontici metri eo libentius commemini, quod eius ratio facile per sese depellat accusationem, qua Teium vatem traducit Renatus Rapinus, rerum poëticarum caetera peritis-

simus. Is nempe libro *De Poëtice* (1) Teium senem commendat ingenio et elegantia, sed culpat, quod nequaquam sese altius attolat. Sed quis sublime, et celsum scribendi genus deponcat ab Anacreonte, cuius Musa non Atridum fata canit, non Cadmi facinora, sed Cupidinis tela, et Liberi patris munera? Ne qua vero in hac oratione subrepat *Homorvvia*, animad-

---

(1) *Réflexions sus la Poétique*, part. i, réflec. xxx.



verti iubebo non omnia Teii  
vatis carmina constare tri-  
brachyo, iambo, et bra-  
chyo; nam et elegos scri-  
psisse, praeter Suidam, au-  
ctor est Hephaestion Ale-  
xandrinus (1); sed quamvis  
innumeri pene viri critici  
in Anacreonte emendando,  
restituendo, refingendoque  
plurimum allaboraverint,  
quot sphalmatis, erroribus  
adhuc scatent odaria? Ad

~~~~~  
(1) In libro *Περὶ τῶν με-
τρῶν*. Florentiae 1526 grae-
ce, apud *Iuntas*.

ipsum Hephestionem, ad Georgium Arnaudum (1), aliosque Κριτικωτατους, si fas sit, provocabo. O! vos sublimes animae, vos Apollinis alumni, qui post unum Alcmanem (2) in tota Hellade lyricam poësim exsuscitastis, coluistis, ampli-

(1) *Animadversionum criticarum ad aliquos scriptores graecos. Amstelaedami 1730.*

(2) *Consulesis Bailletum: Jugemens des Scavans tom. iii, Poëtes grecs.*

ficastis, quaeso vos an ullus umquam fuerit vates, qui Teio cantori vel naturae candore, vel metri suavitate palmam praeripuerit!

C A P V T V.

Nunc, uti reor, aequi bonique consules, Mecoenas amplissime, si praestantiores Anacreontis editiones, versionesque variis linguis traditas recensendas susceperim; nam doctissimus quum sis, probe intelligis, quantum voluptatis exinde

percipere queant qui graecis studiis se dedunt. Id quo felicius mihi sub manu succederet, Palatinam Parmensem Bibliothecam adii, innumeris graecis codicibus ab illius praefecto ditatam, atque ab eo diligenter sciscitatus sum quicquid in rem meam facere posse arbitraretur, idque totum in adversaria retuli, quod mihi indigitavit; nunc vero paullo latius explicatum, apto ordine, suis locis depromo. Exordior ab *editione principe*, quae est Pa-

risiensis, ut monui, accur-
 rata ab Henrico Stephano
 anno 1554; quae rursus im-
 pressa fuit a Roberto Ste-
 phano anno 1556. Memo-
 ratus Henricus iterum evul-
 gavit Teium poëtam cum o-
 cto aliis Lyricis graecis, vi-
 delicet Pindaro, Alcaeo,
 Sappho, Stesichoro, Ibico,
 Bacchylide, Simonide, Al-
 cmane, Parisiis 1560, for-
 ma, ut vocant, decima sex-
 ta, nomenque suum ita ex-
 tulit Typographus: *Excude-
 bat Henricus Stephanus il-
 lustris viri Huldrici Fuggeri*

Typographus. Quis in historia literaria adeo hospes, ut Huldrici Fuggeri nomen, librorum ipsius collectio, et literarum, artiumque ipsius protectio eum lateat? Haec ipsa collectio Lyricorum graecorum recusa fuit in officina Stephaniana 1586.

Hoc ipso volvente aevo praeclare audiebat Antuerpiae typographeum, cui praeerat Christophorus Plantinus. Is itaque anno 1568 impressit *Carmina novem illustrium Foeminarum* forma octava, quibus attexuit

Lyricos septem, inter quos quarto loco Anacreonteia odaria. Atque etiam inter graecorum Lyricorum collectanea memoratu digna est sylloge Coloniae Allobrogum apud Petrum De la Rovi  re anno 1614 hac praefixa inscriptione Ελληνες ποιηται, in cuius parte altera occurrit Anacreon.

CAPUT VI.

ERAT Lutetiae per eos dies magno in nomine graecum typographeum Guillemi Morelli, qui vix absoluta ab Henrico Stephano secunda Anacreontis editione, aliam a se apparatus dedit anno 1556. Atque de hac Morelliana impressione, uti monet Michaël Maittaire in *Historia Typographorum Parisiensium* tom. II ad Anacreontem, nonnullosque alios Lyricos accessisse obser-

vationes, metricamque versionem eiusdem Henrici Stephani; quae tamen versio latina, eodem carminis genere, quo graecum exemplar, a plerisque adiudicatur Iohanni Aurato (*Dorat*) Lemovicensi, poëtae per ea tempora celeberrimo.

Intra memoratum biennium alia nonnulla Anacreontis ex officinis typographicis Parisiensibus emergere; videlicet anno 1555 typis Roberti Stephani versio latina, auctore, uti creditur, Elia Andrea. Eodem

autem vertente anno Andreas Vechelius in lucem deprompsit *Odes d'Anacreon traduites du grec en vers françois par Remy Beleau* (1). Quae interpretatio ad archetypi praestantiam non nihil accedere mihi visa est. Post Belaquei editionem hoc ipso saeculo decimo sexto ad exitum vergente anno 1597 amatoria Teii poëtae carmina typis

(1) *Remigius Belaqueus, natus Novigenti Retrocii* (Nogent le Retrou).

mandata fuerunt Rostochii opera Eilhardi Lubini Oldenburgensis *grec.-lat.* Sed quid honestis, optimisque civibus praeclarius evenire potest, quam si artem aliquem liberali homine dignam profitentes, eam ab avis, atque atavis sibi constanter transmissam fuisse gloriari queant? Accidit id plane Stephanorum familiae, que typographiae exercendae per centum quinquaginta et amplius annos navavit operam: qua in familia libros iam a maiori-

bus editos successores denuo
 praelo tradiderunt. Exem-
 plo est Anacreon a Paulo
 Stephano *sub signo Olivae*
 ter in lucem emissus, an-
 nis nempe 1600, 1612, et
 1626. Interim de Gallis Im-
 pressoribus illud obiter no-
 tabimus, nonnullos inter
 eos aemulatos fuisse Ste-
 phanorum labores, et libros
 ex eorum officinis dimissos
 denuo recudisse. Sic Io-
 han. Libet anno 1656 oda-
 ria Anacreontea Parisiis
 graece reimprimi fecit, quae
 una editio inter libros re-

pertu difficillimos numeratur. Postremo loco excita-
bo graecam editionem, quae
praelum subiit Andegavi
1611, forma, quae nuncu-
patur *quarta*.

Atqui sub id tempus in
magna existimatione, lau-
deque apud Gallos erat A-
nacreontica poësis: neque
ab ea colenda doctos homi-
nes retrahebant aliquorum
obtrectiones. Inter eos ve-
ro, qui in Anacreonte e-
dendo operam posuere, fuit
Iohannes Armandus Bouthil-
ler De Rancé, qui anno ae-

tatis suae 13 Lutetiae imprimi fecit 1631 Anacreontis odas et carmina, graece tantum, cum scholiis graecis typis Iohannis Dugast in octavo. Opus Cardinali Armando Richelio dicatum, his diebus vix quovis aere in Italia parabile. Dum autem mirum Rancei ingenium et industriam laudo, hominem commemoro in Gallicanae Ecclesiae fastis celebrem, quippe qui divini Numinis instinctu ordinem monachorum Cisterciensium Reformatorem, vulgo *De la*

Trappe fundavit, relictisque profanis studiis, theologiae asceticae se totum addixit.

C A P V T VII.

Qua animi inflammatione magna Gallorum ingenia politiores literas colere coeperant, his ardentius vacarunt, quum Ludovicus Magnus, numine, auspicioque suo novos addidit stimulos. Ex his qui ea aetate illustres in his studiis evasere, primum extullo Tana-

quillum Fabrum Cadomen-
sem, humanis divinisque
studiis (utinam catholice)
scientissimum, qui anno
1666 Salmurii typis dedit
Anacreontis et Sapphus car-
mina, cum latina interpre-
tatione, adiectis fragmentis,
parergis, atque notis in sex
capita distributis, et mirifica
eruditione refertis (1). Sol-

~~~~~

(1) Editio eiusmodi re-
cusa ibidem fuit anno 1680,
tum anno saeculari 1700
Neapoli a Dominico Anto-
nio Parrino.

licius Faber de optima na-
 torum institutione, Annam
 filiam suam ingenio prae-
 stantem, ab unguiculis in
 latinis, graecisque literis
 innutrivit, earumdemque
 appetentissimam, ad maio-
 rum poëtarum meditationem
 assuefecit. Illa vero nedum
 Homerum cum laude inter-
 pretata fuit, sed etiam A-
 nacreontis, atque Sapphus
 ex graeco latina fecit pro-
 sa oratione. Cui Gallorum
 in deliciis esse non debue-
 rat Teius cantor, cuius di-
 ctio pura, elegans, flexa-

nima, blanda, naturae vocem referens, in animum illabens suavissime, cum franco sermone adeo consentanea est? Nupta Anna Andreae Dacerio, viro politioris literaturae doctissimo, deinceps Daceria constanter est dicta; eiusque gallica Anacreontis versio prodiit Lutetiae anno 1681, rursumque Amstelodami 1716. Quemadmodum vero in vitae usibus evenire videmus, ut aliquando mores et consuetudines a nonnullis clarissimis hominibus invecti,

brevi apud omnes obtineant, sic de studiorum varietate contingit. Et sane postquam T. Faber, eiusque filia Daceria studium posuerant in Anacreonte vertendo, explicandoque, plurimum increbuit huius poetæ interpretum numerus. Libet eorum nomina percensere, atque effari, quam quisque sedem in Apollineo choro fuerit consecutus.

Primus in hac poëseos epocha inter Gallos fuit Hilarius Bernardus Longopetreus, dynasta pagi *Roque-*

line, qui praeter Anacreontem, gallice similiter reddidit Sappho, Theocritum, Bionem, et Moschum, vulgavitque Parisiis forma *duodecima* anno 1682, sed, ut dicam quod res est, Musarum ingratiis; namque in illius carminibus, si positionem syllabarum, similemque desinentiam demas, nihil aliud poëticum reperies. Sequitur Antonius Lafosse, Dominus Albinaci (1), qui assidua vete-

~~~~~  
(1) *D'Albignac*.

rum, recentiorumque lectione divinam artem carminis optime callebat; idque in illius encomio ponendum, quod suos versus diligenter perpoliret, saepe etiam refingeret. Is praeter aliquot tragoedias, odas Anacreontis selectiores gallice reddidit, quae tamen longe infra autographi praestantiam iacent. Versio haec, cui graecus textus copulatus est, in lucem venit Parisiis 1706, et Roterod. 1714.

Sed cui non perspectum, mi eruditissime Azara, pos-

se quidem Reges suo patrocinio ingenia fovere, et optimas disciplinas propagare? At exquisitam studiorum rationem, et acrem diiudicandi facultatem natura potius, quam arte indispiscimur. Factum proinde, ut licet egregii poëtae, Ludovico XIV Rege, exstiterint, nonnullis tamen ad bene, absoluteque scribendum facultas defuerit. In his fuit Franciscus Gacornius Lugdunensis, qui sibi nomen fecerat *le poëte sans fard*. Quum multa, et va-

ria argumenta pertractasset, tum Anacreontis versionem dedit impressam Roterodami anno 1713. Post hunc venit Aloysius Poinsinetus multis editis libris clarus, qui Anacreontem, Sappho, Bionem, Moschum, et Tyrtaeum gallicis carminibus reddidit, typisque mandavit Nancii an. 1758, in quibus graecae poëseos indolem, vim, proprietatem frustra requires.

CAPUT VIII.

Iniurius plane sim nomini, virtutique v. cl. Iohannis Riccardi Brunkii Argentoratensis, nisi antequam Gallici Imperii finibus pedem efferam, praeclara, et maxima ipsius de graecis literis, atque de ipso Anacreonte merita commemoravero (1). Edidit Argento-

(1) Vetus est illi cum eruditissimo nostrae Bibliothecae Praefecto necessitu-

fuit Baxteriana editio; sed etiam apud Germanos; namque Iohan. Fridericus Fischerus opus Baxteri cum nonnullis additamentis recudi fecit Lipsiae 1754 (1).

At quam auspiciatior graecis literis apud Anglos affulsit aetas, quum ad eas Cantabrigiae tradendas admotus fuit vir immortalis

~~~~~  
 (1) Idem Fischerus multis nominibus praestantior, auctioremque editionem vulgavit Lipsiae anno 1776, 8 maiore.

Iosua Barnesius. Quis illo ad hoc munus aptior, qui aetatem omnem in hoc studiorum genere contriverat? Qui divinum Homerum tam feliciter, tam erudite fuerat interpretatus? Qui Euripidem, Callimachum, aliosque vates graecos restituerat, emendaverat? Qui denique graecam linguam sic callebat, ut duo poëmatia *Αγγλοβελγομαχίαν*, et *Αυλικοκατοπτρον* scripserit, quasi in ipsa Hellade, imo in Attica esset natus? Igitur Barnesii studio prodiit

Cantabrigiae, primum anno
 1705: *Anacreon Teius poë-
 ta lyricus summa cura, et
 diligentia ad fidem etiam
 veterum mss. Vaticanor. e-
 mendatus, ac pristino nito-
 ri, numerisque restitutus,
 dimidia fere parte auctus;
 fragmentis etiam undique
 conquisitis etc..* Hoc ipsum
 opus, cui nihil deesse vi-
 debatur, (1) secundis ta-

~~~~~

(1) Tribus imaginibus i-
 sthaec editio adornatur, Au-
 ctoris, Patroni, qui fuit
 Dux Malborough, et Edito-

men curis elimatum, auctumque, rursus publicatum fuit anno 1721. Illius imprimis legenda sunt prolegomena, incredibili eruditione farta; non illa quidem de trivio arrepta, sed peregrina, lectissima, ac periucunda.

Norunt sane homines, quos rei literariae historia delectat, quam magnum, et

~~~~~

ris. Habentur praeterea observationes de Anacreontis moribus, scriptis, stylo, dialecto, et metris.

illustre fuerit inter Anglos homines nomen Michaëlis Maître: quam multa, et quam praeclara in graecis praesertim literis illius merita, testantur *Marmora Arundelliana*, quibus colligendis, redintegrandis, illustrandis multam operam impenderat: testantur *Annales typographici*, herculeo plane labore adornati. Fuit is unus ex Anglis, qui ea, qua praeditus erat accuratione, Anacreontica odaria Londini in lucem emitti fecit, nempe annis 1712, 1725.

Novissimus accessit Iosephus Trappius, qui in sua Teii poëtae editione *graec.-latin.* Londini vulgata 1742, de recta textus emendatione, interpretationeque bene promeritus fuit, ut nemo supra. Scilicet quum sese totum in graecas literas ingurgitasset, codices quotquot nancisci potuit, volutavit, expendit, invicemque contulit: aliorum interpretatione, commentarios, conjecturas, divinationes diligenter pensitavit. Hinc quae

aliis interpretibus exciderant sphalmata, facilius emendare potuit, et novam odariis lucem affundere. Id nonnihil manifestum fiet lectoribus, qui *variantes lectiones* a nobis in calce additas consideraverit. Sic vero inter Britannos studium hoc increbuit, ut Anacreontis, et Sapphus carmina in lucem venerint patrio sermone Londini anno 1713 (1).

---

(1) *Anacreon, and Sappho in English* in 8.

CAPVT X.

Etsi recepta, multorumque animis defixa opinio sit, graecarum literarum studia ad italas plagas intulisse eos doctos homines, qui, capta ab immanissimis Mahumedanis Byzantio, Asiaeque civitatibus vastatis, patria extorres, sibi suisque studiis perfugium apud nos quaesivere; illud tamen fatendum omnino est, iam a saeculo xi extitisse in Italia, qui graecum apprime

runt. Id iam viderant Tanaquillus Faber (1), Gerardus Iohannes Vossius (2), aliique bene plures longe antequam Pavvius nosset graeca exemplaria versare. Atque etiamsi Batavus scriptor primus omnium haec vidisset, nulla exinde ratio suppeteret, cur odaria

~~~~~  
 (1) *Historia Poëtarum graecorum*. In Thesauro antiquitatum graecarum Gronovii tom. x.

(2) *Institution. poëticae* cap. xiii.

de veteri laudis possessione deiicere, ac deturbare velimus.

Porro nonnulla Anacreontica documenta adhuc aetatem ferunt, quae tamquam pseudographa nequaquam traduci queunt. Eiusmodi sunt carmina, quae Horatii, et Ovidii tempore circumferebantur, vel quae in *Anthologiam* fuerunt relata, sive a Meleagro Eucratis filio, sive a Philippo Thessalonicensi, sive a Constantino Cephalas; aliisve graecarum rerum Flori-

legis. His accensendi lepidissimi, cultissimique Anacreontis versus, quos Aulus Gellius *Noctium Atticarum* lib. 19 cap. 9 refert decantatos fuisse ab Antonio Iuliano rhetore Hispanensi, dum et ipse coenae accumberet. Eos dico versus, in quibus Anacreon Vulcanum exorat: » Vt ar-
 » gentum caelans, sibi ne-
 » quaquam fabricet arma,
 » quum nihil ei esset com-
 » mune cum armis; sed ca-
 » vum poculum, et bene
 » profundum illi efficiat,

» atque in eo non Pleiadas,
 » neque Bootem, sed vites,
 » et racemos insculperet ».

Quaero iam num Pavvius
 isthaec omnia ad spuria,
 aut sequiore aevo conficta
 monumenta amandabit? Si
 ea fuerit illius sententia,
 atque sic effutiet, ex Har-
 duini schola prodiisse affir-
 mabo (1). Tandem et illud

~~~~~  
 (1) Vtor sententia epito-
 matoris, qui Acta literaria
 descripsit: *Bibliothèque rai-
 sonnée des ouvrages des Sça-
 vans de l'Europe. Tom. viii*

animadvertam, quod a nonnullis criticis observatum vidi, nempe veteres poetas in describendis potissimum rebus convivalibus, atque eroticis, sic defervescere consuevisse, ut quandoque in uno eodemque carmine diversa dialecto usi fuerint; quam licentiam quum et ipse Anacreon minime respuerit, vitio ne vertendum illi erit, si eius dictio, scribendique ratio constan-

~~~~~  
premiere partie. Amsterdam

1772.

ter *Ionica* alicui nequaquam
visa sit?

C A P V T IX.

Hactenus de Gallis, Germanis, Batavis Anacreontis interpretibus, atque enarratoribus dixi: nunc ad Britannos venio, qui quemadmodum in universae naturae investigatione, in mathematicis disciplinis, in philosophicis meditationibus caeteris plerumque antestare videntur; sic etiam in antiquis scriptoribus in-

geniose, diserteque vertendis, enucleandisque summam, et singularem laudem obtinuerunt. Primum, quod Anglica typographia rerum Anacreonticarum specimen exhibuit, fuit odariorum editio Londini curata anno 1656 ad fidem laudati exemplaris H. Stephani. Tum comptissimis, et suavissimis hisce carminibus explicandis operam impenderunt Britanni literatores doctissimi, metropolim potissimum incolentes, quam interluit Albion. Horum a-

gmen duxit VVilelmus Baxterus, homo non tam singulari ingenii vi, quam scientiae copia nulli non cognitus. Ergo typis Londinensibus commisit anno 1695: *Anacreontis Teii carmina, pluribus, quibus antea scatebant, mendis purgavit, turbata metra restituit, notasque cum literali interpretatione vulgavit etc.* Opus tantopere placuit, ut anno 1710 rursus praelo impressorio mandatum fuerit. Nec intra Angliae fines tantummodo in pretio habita

fuit Baxteriana editio; sed etiam apud Germanos; namque Iohan. Fridericus Fischerus opus Baxteri cum nonnullis additamentis recudi fecit Lipsiae 1754 (1).

At quam auspiciatior graecis literis apud Anglos affulsit aetas, quum ad eas Cantabrigiae tradendas admotus fuit vir immortalis

~~~~~  
(1) Idem Fischerus multis nominibus praestantior, auctioremque editionem vulgavit Lipsiae anno 1776, 8 maiore.

Iosua Barnesius. Quis illo ad hoc munus aptior, qui aetatem omnem in hoc studiorum genere contriverat? Qui divinum Homerum tam feliciter, tam erudite fuerat interpretatus? Qui Euripidem, Callimachum, aliosque vates graecos restituerat, emendaverat? Qui denique graecam linguam sic callebat, ut duo poëmatia *Αγγλοβελγομαχίαν*, et *Αυλικοκατοπτρον* scripserit, quasi in ipsa Hellade, imo in Attica esset natus? Igitur Barnesii studio prodiit

Cantabrigiae, primum anno
 1705: *Anacreon Teius poë-*
ta lyricus summa cura, et
diligentia ad fidem etiam
veterum mss. Vaticanor. e-
mendatus, ac pristino nito-
ri, numerisque restitutus,
dimidia fere parte auctus;
fragmentis etiam undique
conquisitis etc.. Hoc ipsum
 opus, cui nihil deesse vi-
 debatur, (1) secundis ta-

~~~~~  
 (1) Tribus imaginibus i-
 sthaec editio adornatur, Au-
 ctoris, Patroni, qui fuit
 Dux Malborough, et Editio-

men curis elimatum, auctumque, rursus publicatum fuit anno 1721. Illius imprimis legenda sunt prolegomena, incredibili eruditione farta; non illa quidem de trivio arrepta, sed peregrina, lectissima, ac periucunda.

Norunt sane homines, quos rei literariae historia delectat, quam magnum, et
 ~~~~~  
 ris. Habentur praeterea observationes de Anacreontis moribus, scriptis, stylo, dialecto, et metris.

illustre fuerit inter Anglos homines nomen Michaëlis Maittaire: quam multa, et quam praeclara in graecis praesertim literis illius merita, testantur *Marmora Arundelliana*, quibus colligendis, redintegrandis, illustrandis multam operam impenderat: testantur *Annales typographici*, herculeo plane labore adornati. Fuit is unus ex Anglis, qui ea, qua praeditus erat accuratione, Anacreontica odaria Londini in lucem emitti fecit, nempe annis 1712, 1725.

Novissimus accessit Iosephus Trappius, qui in sua Teii poëtae editione *graec.-latin.* Londini vulgata 1742, de recta textus emendatione, interpretationeque bene promeritus fuit, ut nemo supra. Scilicet quum sese totum in graecas literas ingurgitasset, codices quotquot nancisci potuit, volutavit, expendit, invicemque contulit: aliorum interpretatione, commentarios, conjecturas, divinationes diligenter pensitavit. Hinc quae

aliis interpretibus exciderant sphalmata, facilius emendare potuit, et novam odariis lucem affundere. Id nonnihil manifestum fiet lectoribus, qui *variantes lectiones* a nobis in calce additas consideraverit. Sic vero inter Britannos studium hoc increbuit, ut Anacreontis, et Sapphus carmina in lucem venerint patrio sermone Londini anno 1713 (1).

(1) *Anacreon, and Sappho in English* in 8.

CAPVT X.

Etsi recepta, multorumque animis defixa opinio sit, graecarum literarum studia ad italas plagas intulisse eos doctos homines, qui, capta ab immanissimis Mahumedanis Byzantio, Asiaeque civitatibus vastatis, patria extorres, sibi suisque studiis perfugium apud nos quaesivere; illud tamen fatendum omnino est, iam a saeculo xi extitisse in Italia, qui graecum apprime

tenebant. Id ante paucos annos apodictico plane orationis genere demonstravit doctissimus iuxta ac amplissimus Vtinensium Archiepiscopus Iohannes Hieronymus Gradonicus (1).

---

(1) Ad eam Ecclesiam regendam assumptus fuit ex congregatione Clericorum Regularium. Libri ipsius hic titulus est: *Lettera all' eminentissimo signor Cardinale Angelo Quirini, vescovo di Brescia, intorno agl' Italiani, che dal secolo xi in-*

Verum multo feliciter haec studia suscepta, exulta, amplificata fuerunt postquam in Italia consederunt Chrysoloras, Bessarion, Gaza, Trapezuntius, alique sapientes graecae linguae, et doctrinae instauratores. Quorsum de eorum laboribus, gravissimisque tractationibus dicere aggrederer, quandoquidem copiosa oratione fuerunt haec tradita, atque explicata ab Hum-

~~~~~  
*sin verso la fine del xiv se-
 pero di greco. Venezia 1743.*

phrido Oddio (1), et Christiano Friderico Boernero (2). In qua Graecorum emigratione quot literariae opes ad nos perlatae; quot exquisitis, et peregrinis co-

(1) *De Graecis illustribus linguae graecae, literarumque humaniorum instauratoribus, eorumque vitis, scriptis, et elogiis, lib. ii Londini 1743.*

(2) *De doctis Hominibus graecis literarum graecarum in Italia instauratoribus. Lipsiae 1750.*

dicibus aucta Italorum bibliophylacia? Atque illud etiam certissimum est, in tam ingenti manuscriptorum numero Anacreontica minime defuisse.

Equidem multo serius post invectum in Italiam graecarum rerum studium prodire interpretes, qui Anacreonti italice vertendo operam dedere. Hos omnes antecessisse a nonnullis putatur Franciscus Antonius Capponius domo Neapolis. Ille quippe dum Venetiis moraretur, edi iussit ibi-

dem anno 1670 a Zacharia
 Gonzato: *Liriche Parafrasi*
sopra tutte le Odi di Ana-
creonte, e sopra alcune al-
tre Poesie di lirici poeti gre-
ci. Quamvis ab his, qui
 primum omnium Italorum
 interpretum censuerunt fuis-
 se Capponium, abscedit
 eruditus Ancyranus Antistes
 Iustus Fontaninius (1), qui
 probabilius existimavit,
 Teii poëtae explicatorem
 fuisse Michaëlem Torcigli-
 anum, cuius versio Lucae

(1) *Eloquenza italiana.*

in Tuscia edita fuit apud
Marescandolum (1).

Hanc excepit paraphrasis
altera Bartholomaei Corsi-
nii, typis Parisinis 1672.
Sed quis in italicae linguae
ac poëticae historiae ita ho-
spes, ut probe non teneat
quantopere utrisque ediscen-

~~~~~

(1) Falsum id plane; nam-
que Torcigliani carmina A-
nacreontica in lucem ne-
quaquam emissa fuere eo
anno, quo impressa perhi-
bentur, sed anno 1683 *per*
Hyacinthum Paci.

dis allaboraverit abbas Fr. Seraphinus Regnier Desma-
rais Parisiensis? Anno 1667
a Florentinis in Academiam,
vulgo *della Crusca*, fuit re-
latus, habitusque velut
scientissimus earum doctri-
narum, de quibus ea in A-
cademia disputationes so-
lent institui. Nemo autem
fuit, qui Etruscae versioni
a Regnierio elaboratae non
plausit. Typis haec data
fuit a Iohanne Coignard Pa-
risiis 1696. Rursus Lutetiae
per Claudium Collier 1708.
Denuo Florentiae opera, at-

que studio Carlierii. Prodeant iam caeterae Italorum translationes, quae singulari in nomine sunt: nempe Antonii M. Salvinii, ex ipso graeco fonte translata, Florentiae 1719, typographo Caesare Bindo; Alexandri Marchetti, Lucae per Leonardum Venturinum 1707; Paulli Rolli *Tudertini*, forma, quae appellatur *quarta*, Londini 1740; itemque Venetiis forma *duodecima*, anno 1742, cum Theocrito, Bione, et Moscho Anacreontea italico carmine,

varioque metro conversa.
 Fuerunt alii Musarum cultores, qui aliquam tantum odarum partem italico sermone donarunt; veluti Iohannes Marius Crescimbenius (1), illustris philosophus, Venetusque Patricius Antonius Conti odas decem italicas fecit (2).

~~~~~  
 (1) Vertit odan primam, quae prostat tom. i *Rime degli Arcadi*.

(2) Habes tom. i opusc. eiusdem edit. Venet. 1739 apud Pasqualium.

Verum quis fuit ex nostris Musarum filiis, qui aliquid ab Anacreonte non fuerit mutuatus, quum omnium iudicio elegantiarum promus condus haberetur? Ipse Torquatus Tassus, cui ingenium experrectum, et in imaginibus fingendis valde ferax, nonne oden tricesimam quartam paucis italicis versibus conclusit? Carolus M. Madius, famigeratus apud Insubres poëta, sex odaria transtulit. *Arcadia*, quae Romae erat, florente, Franciscus

Lorenzinius, qui Parrhasio
 memori praeerat (1), septem
 in nostrum transfudit idio-
 ma. Quae raptim heic me-
 moro, fusiore calamo sunt
 explicata ab his, qui de
 nostris Italis graecorum et
 latinorum scriptorum inter-
 pretibus infando plane la-
 bore scripsere, immortalis
 Marchio Scipio Maffei (2),

~~~~~  
 (1) Vide Collectanea i-
 psius carminum edit. Ve-
 net. 1739.

(2) *Traduttori Italiani.*
Verona 1720.

Iacobus Maria Paitonus (1),
 Philippus Argelatus Bono-
 niensis (2). Sua caeteroquin
 laude haud fraudabo cele-
 berrimum in hoc regio A-
 thenaeo politiorum litera-
 rum antecessorem, quem a-
 micitiae, cultusque caussa
 libenter nomino, Iosephum
 Pagninium Pistoriensem, cu-

~~~~~  
 (1) *Biblioteca degli anti-
 chi Autori greci, e latini
 volgarizzati. Tomi 9, in Ve-
 nezia 1766*

(2) *Biblioteca dei Volga-
 rizzatori. Milano 1767.*

ius opus prodiit hac inscriptione: *Le Ode di Anacreonte tradotte in verso italiano da Pistogene Eleuterio. Ven. 1766.* O prae-stantissima Italorum ingenia, quot novas opes, quot elegantias in Pindum continenter intulistis! Quanta varietate italicas facitis graecas venustates! Ipse Anacreon inter Italos, mirabiles nec aliis cognitae induit formas. Te hic appello, Cristophore Ridolphe, cuius Anacreontica versione etrusco carmine reddita

mirifice capior, atque oblector (1). Quanta tu cum fide graeci vatis carmina refers! quam poëtice! quam compte! et quod permagnifacio, quam christiane, atque honeste! Post hunc haud vituperandus Arcas, cui cognomentum *Cidalmus Orius*, cuius Teii poëtae interpretatio in lucem data Venetiis a Petro Valvasense anno 1753, tum a Dominico Pompeato 1754,

~~~~~  
 (1) Edita Venetiis apud Simonem Occhium 1736.

Praeclara autem *Cidalgo* commendatio eo praesertim nomine tribuenda ob ipsius modestiam ac religionem, qua animatus quicquid in Anacreonte minus pudicum videri poterat, ex sua versione eliminavit. Atqui studiosorum commodo bene consuluit Venetus typographus Franciscus Placentinus, quum anno 1736 diversorum Italorum versiones Anacreontis in unum corpus collegit, addito graeco textu ad fidem editionis Iosuae Barnesii: quod

duobus ab hinc annis similiter praestitit Florentiae Ioseph Mannius, *Anacreonte tradotto da varj illustri uomini.*

C A P V T   X I .

Christianis , morigerisque vatibus Deus ingenium dedit perspicax , et copiosum , quo et placere possent , et prodesse . Quo in genere superioribus annis excelluisse visus est vir eruditissimus , idemque religiosissimus P. Carolus de Aquino

S. I., cuius *Anacreon recantatus* editus est primum Romae 1701 apud Antonium De Rubeis, quem deinde italice convertit, *Anacreonte ricantato*, eidemque typographo excudendum contradidit anno 1726. De quo poëmate dicam aperte quod sentio. Vt erat auctor pietissimus iuxta ac eruditissimus, rubore deterritus sua carmina nec voluptatis, nec crapulae, nec amorum mentione foedari volebat; studebatque ab adolescentium oculis remove quicquid

ad crimen incitamento esse posset. Quare singulis odis totidem *palinodias* suffecit, ducto themate a sacro, vel ab aliquo honesto argumento; sed si haec animo agitabat consilia, nec nomen quidem Anacreontis videbatur pronunciandum; nam quum nihil commune sit cum graeco autographo et Aquini carminibus, quid inde effici potest, nisi ut adolescentes odaria avidius conquirant, inficetis palinodiis praetermissis? Laudo similiter pietatem Iose-

phi Patrignani eiusdem societatis alumni, cuius est liber: *Anacreonte cristiano di Presepio Presepi*. Illud sibi animo proposuerat, ut quae Anacreon cecinit suavissime, omnia puero Iesu attribuere conaretur. Sed nihil minus, quam graecam illam ultimae antiquitatis poësim hoc in libro deprehendes, ubi et inventio, et dictio et imagines ab Anacreonticis toto distant caelo. Vetera mittamus, et quae recentium industria perfecit, dicamus. In nova

Anacreontis editione Romae adornanda omnium certe laudem collegit hac nostra aetate cl. Ioseph Spalletti Romanus, Vaticanae Bibliothecae librorum graecorum scriptor. Ex pervertusto inter Palatinos codices non exscripsit, sed summa cum fide editor pinxit, eisdem retentis literarum apicibus, ipsissimis calligraphi peccatis, emendationibus, lituris, odasque omnes in tres columnas distributas suis in aedibus imprimi fecit. Librum ima-

ginibus xxxiv aeri incisis ,
et argumento consentanea
referentibus perornavit . O-
pus Censorum , qui rei li-
brariae praesunt iudicio ap-
probatum prodiit , et sere-
nissimo Hispaniarum Regis
Infanti Gabrieli nuncupa-
tum , dicatumque fuit ; di-
gnum sane opus , quod re-
gio cultu decoraretur ! Fe-
lix Hesperia , quae Carolo
III imperante vidit libera-
les artes mirum in modum
vigere ; picturam , graphi-
dem , typographiam perfici,
augescere , amplificari ; i-

psosque Regis natos libris
 impallescere, antiqua ver-
 sare numismata, rerumque
 patriarum historiam praelo
 excudendam dare. O per-
 beata literis (1), ac litera-
 tis tempora! Quantopere
 tibi, tuisque conterraneis

~~~~~

(3) Serenissimus Infans
 Gabriel edidit: *La Conjura-
 cion de Catilina, y la guer-
 ra de Jugurta por Caio Sa-
 lustio Crispo, en Madrid
 por Ioachin Ibarra 1772. E-
 ditio praeclara, notis eru-
 ditissimis aucta.*

ego gratuler, amplissime
Azara, verbis vix aequare
valeo.

Habes, Mecoenas amplis-
sime, in hoc anteloquio
syllabum scriptorum ex Gal-
lis, Germanis, Batavis,
Anglis, Italis, qui vetu-
stissimum poëtam, vel la-
tine, vel patrio idiomate
verterunt, aut commenta-
riis illustrarunt. Ne putes
tamen, me tuos Hispanos
in hoc studiorum gene-
re dimissurum illaudatos;
quippe dum scribo in aba-
co mihi est liber: *Las E-*

roticas de Don Estevan Manoel de Villegas, en octavo T. ii en Madrid 1774 por Antonio de Sancha. In eodem volumine, pag. 205, prostat El Anacreonte, scilicet Odae selectae 68 castigatae, et a quavis impudicitate expurgatae. Omnes vero sic sunt metricae, sicque connexae, ut Monostrophe unaquaeque inscribatur.

Postremus omnium, quod sciam, qui Anacreontis odaria rursus in patrium nostrum sermonem verterit,

est Xaverius De Rogati Etruscus .

Sed antequam manum ,
quod aiunt , de tabula sub-
ducam , culpa est removen-
da , quam mihi fortasse
nonnulli exprobraverint .
Erit nimirum qui vitio mi-
hi vertat , quod de Anacre-
onte rursus edendo cogita-
verim , quum huic poëtae
nonnulla exciderint , quo-
rum lectio forte interdi-
cenda . An non maiores no-
stri id genus librorum a-
dolescentibus praesertim ve-
tabant ? Est locus insignis

in libro *De Exilio*, cuius
 auctor Petrus Alcyonius ce-
 lebris in medicina facienda,
 edito Venetiis in aedibus
 Aldi, et Andreae Asulani
 soceri anno 1522, qui hic
 expendi postulat. » Audie-
 » bam puer ex Demetrio
 » Chalcondyla, graecarum
 » rerum peritissimo, Sacer-
 » dotes tanta floruisse au-
 » ctoritate apud Caesares
 » Byzantinos, ut integra eo-
 » rum gratia de veteribus
 » graecis poëmata combus-
 » serint, imprimisque ea,
 » ubi amores, turpes lu-

» sus , et nequitiae aman-
 » tium continentur : atque
 » ita Menandri , Diphili ,
 » Apollodori , Philemonis ,
 » Alexis fabellas , et Sap-
 » phus , Erinnae , Anacre-
 » ontis , Minermi , Bionis ,
 » Alcmani , Alcaei carmina
 » intercidiſſe : tum pro his
 » ſubſtituta Nazianzeni no-
 » ſtri poëmata , quae etſi
 » excitent animos nontro-
 » rum ad flagrantioſiorem re-
 » ligionis cultum , non ta-
 » men verborum Atticorum
 » proprietatem , et grae-
 » ce linguae elegantiam e-

„ docent ”. Haec Alcyonius .

Nonne et mihi culpa dabitur , quod unum ex his lubricis poëtis in hac nostra officina recudendum sumpserimus ? Quis nesciat tenellos adolescentum animos in lubrico versari , quum erotikos vates arripiunt legendos , et facile turpium amorum flammam exardescere ? Ea ego de caussa nullam versionem adieci : spectat ad didascalos ea loca praeterire , quae adolescentium cando-

rem queunt inficere. Illud
 caeteroquin optimum du-
 xi etiam Tyronum gratia *va-*
riantes lectiones apponere,
 quas mihi suppeditavit cl.
 Dydimus Taurinensis (1),
 quem ego ob immensam e-
 ius doctrinam appellare
 soleo, quemadmodum ab
 Eunapio dicebatur Longi-
 nus, Βιβλιοθηκην εμψυχον,
 και περιπατουν μουσειον.

Illud fortasse ex me hoc
 in libello expectabas, Vir

~~~~~
 (1) Ab. Thomas Valper-
 ga a Calusio.

bonarum artium, et artificum protector, ut hanc editionem omni sedulitate, studioque absolutam aliquot emblematis deornarem. Cur id minime effecerim, habeto. Non ego tibi in mentem revocabo, quantum detrimenti hac in urbe bonis artibus, optimisque studiis importaverit lamentabilis interitus Guilelmi Tillotii, a quo liberales artes inventae, altae, et praemiis affectae iugiter fuerant. De Anacreonte minimis formis elegantissimis a me eden-

do cogitaverat, insignis ille rerum administer; idque quo esset splendidissime factum, negotium dederat peritissimo artifice, ut pro ea, qua pollebat mythologiae cognitione, et graphidis peritia, totidem excogitaret imagines, quot sunt odorum argumenta, easque atramento sinico delinearet, adumbraretque, singulis cantionibus praemittendas. Rem ille absolverat opere exquisitissimo; sed pessimi hominis rapacitate, imagines furtim subreptae, ut-

que fertur, Anglo peregrinatori divenditae. Nihil ergo ornamenti adieci meae editioni praeter poëtae caput, ex antiqua gemma descriptum.

Meam aequi, bonique consule industriam, Meo coenas praestantissime, et quo me soles, favore, ac patrocinio complecti, tennes hosce meos labores in tuam excipe clientelam. Vale.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΜΕΛΗ.

α'. ΕΙΣ ΑΥΡΑΝ.

Θελω λεγειν Ατρειδας,
 θελω δε Καδμον αδειν·
 α βαρβιτος δε χορδαις
 Ερωτα μουνον ηχει.
 Ημειψα νευρα πρωην,
 και την λυρην απασαν·
 καγω μεν ηδον αθλους
 Ηρακλεους· λυρη δε
 Ερωτας αντεφωνει.

Χαιροιτε λοιπον ημιν
 ηρωες· η λυρη γαρ
 μονους Ερωτας αδει.

β'. ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

Φυσις κερατα ταυροις,
 οπλας δ' εδωκεν ιπποις,
 ποδοκιην λαγωοις,
 λεουσι χασμ' οδοντων,
 τοις ιχθυσιν το νηκτον,
 τοις ορνεοις πετασθαι,
 τοις ανδρασι φρονημα.
 Γυναιξιν ουκ ετ' ειχεν.
 Τι ουν διδωσι; καλλος,
 αντ' ασπιδων απασων,
 αντ' ελχεων απαντων.

Νικα δὲ καὶ σιδηρον
καὶ πυρ καλὴ τις οὐσα.

γ'. Εἰς Ἐρωτά.

Μεσονυκτιοῖς ποθ' ὥραις,
στρεφεται οὐτ' ἀρκτος ἤδη
κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
μεροπῶν δὲ φύλα πάντα
κεαται κοπῶ δαμέντα,
τοτ' Ἐρῶς ἐπισταθεὶς μεν
θύρεων ἐκοπτ' ὀχῆας.

Τίς, εἶπεν, θύρας ἀρασσει;
κατὰ μεν σχίσεις οὐνεγους.

Ὁ δ' Ἐρῶς, ἀνοιγε, φησι,
βρεφὸς εἰμι, μὴ φοβησάι.

Βρεχομαι δὲ, κασεληνον

κατα νυκτα πεπλανημαι.
 Ελεησα ταυτ' ακουσας·
 ανα δ' ευθυ λυχνον αψας,
 ανεωξα· και βρεφος μεν
 εσορω, φεροντα τοξον,
 πτερυγας τε και φαρετρην.
 Παρα δ' ιστιην καθισας,
 παλαμαισι χειρας αυτου
 ανεθαλπον, εκ δε χαιτης
 απεθλιβον υγρον υδωρ.
 Ο δ' επει χρυος μεθηκε,
 φερε, φησι, πειρασωμεν·
 τοδε τοξον εστι μοι νυν,
 βλαβεται βραχεισα νευρη.
 Τανυει δε, και με τυπτει
 μεσον ηπαρ, ωσπερ σιστρος
 Ανα δ' αλλεεται καχαζων,

ξενε, δ' ειπε, συλχαρηθι
 κερας αβλαβες μεν εστι,
 συ δε καρδιην πονησεις.

δ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Επι μυρσιναις τερειναις,
 επι λωτιναις τε ποιαις
 σφοδρεσας θελω προπινειν.
 Ο δ' Ερως χιτωνα δησας
 υπερ αυχενος παπυρω,
 μεθυ μοι διακονειτω.
 Τροχος αρματος γαρ οια,
 βιοτος τρεχει κυλισθεις·
 ολιγη δε κεισομεσθα
 κονις, οσσεων λυθεντων.
 Τι σε δει λιθον μυριζειν,

τι δὲ γῆ χεειν ματαια;
 ἐμε μᾶλλον, ὡς ἐτι ζῶ,
 μυρισον, ροδοις δὲ κρατα
 πυκασον, καλεῖ δ' ἐταιρην.
 πρην, Ἐρως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
 ὑπο νερτερων χορείας,
 σκεδασαὶ δελῶ μεριμνας.

ε'. Εἰς Ῥοδον.

Το ροδον το των ἐρωτων
 μιξῶμεν Διονυσῶ,
 το ροδον το καλλιφυλλον
 κροταφοῖσιν ἀρμουςαντες,
 πινῶμεν ἀβρα γελωντες.
 Ροδον ὦ φεριστον αντος,
 ροδον εαρος μελημα.

Ροδα και θεοισι τερπνα,
 ροδα παις ο της Κυθηρης
 στεφεται καλοις ιουλοις,
 Χαριτεσσι συλχορευων.
 Στεψον ουν με, και λυρισω
 παρα σοις, Διονυσε, σηκοις
 μετα κουρης βαθυκολπου,
 ροδινοισι στεφανισκοις
 πεπυκασμενος, χορευσω.

ς'. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Στεφανους μεν κροταφοισι
 ροδινους συναρμোসαντες,
 μεθυομεν αβρα γελωντες·
 υπο βαρβιτω δε κουρα
 κατα κισσοισι βρεμοντας

πλοκαμοῖς φερουσα θυρσοὺς
 χλιδανοσφύρος χορευεῖ·
 αβροχαιτὰς δ' αἶμα κούρος,
 στομάτων ἀδύ πνεοντῶν,
 κατὰ πηκτιδῶν ἀθύρων,
 προχεεῖ λιγείαν ὀμφαν.
 Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαιτὰς
 μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου,
 καὶ τῆς καλῆς Κυθηρῆς
 τὸν ἐπηράτον γεραιοῖς
 κῶμον μετεισι χαιρῶν.

ξ'. Εἰς Ἐρωτά.

Ὑακινθινῇ με ραβδῷ
 χαλεπῶς Ἔρως βαδιζῶν
 ἐκέλευσε συντροχαζειν.

Δια δ' οξεων μ' αναυρων,
 ξυλοχων τε και φαραγγων
 τροχαιοντα πειρεν υδρος.
 Κραδιη δε ρινος αχρις
 ανεβαινε, καν απεσβην.
 Ο δ' Ερως μετωπα σειων
 απαλοις πτεροισιν, ειπεν,
 συ γαρ ου δυνη φιλησαι.

η'. ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΥΤΟΥ
 ΟΝΕΙΡΟΝ.

Δια νυκτος ελκαθευδων
 αλιπορφυροις ταπησι
 γεγανυμενος λυαιω,
 εδοκουν ακροισι ταρσοις
 δρομον ωκυν εκτανυειν,

μετα παρθενων αθυρων.
 Επεκερτομουν δε παιδες
 απαλωτεροι λυαιου,
 δακεθυμα μοι λεγοντες,
 δια τας καλας εκεινας.
 Εθελοντα δε φιλησαι
 φυγον εξ υπνου με παντες.
 Μεμονωμενος δ' ο τλημων
 παλιν ηθελον καθευδειν.

Δ'. ΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ.

Ερασμιη πελεια,
 ποθεν ποθεν πετασαι;
 ποθεν μυρων τοσ ουτων,
 επ' ηερος Δεουσα,
 πνεεις τε και ψεκαζεις;

Τις εσσι, σοι μελει δε;
 Ανακρεων μ' επεμψε
 προς παιδα προς Βαθυλλον,
 τον αρτι των απαντων
 κρατουντα και τυραννον.
 Πεπρακε με Κυθηρη
 λαβουσα μικρον υμνον.
 εγω δ' Ανακρεοντι
 διακονω τοσαυτα.
 και νυν οιας εκεινου
 επιστολας κομιζω.
 και φησιν ευθεως με
 ελευθερην ποιησειν.
 Εγε δε, κην αφη με,
 δουλη μενω παρ' αυτω.
 Τι γαρ με δει πετεσθαι
 ορη τε και κατ' αγρους,

και δενδρεσι καθιζειν,
 φαγουσαν αγριον τι;
 Τανυν εδω μεν αρτον
 αφαρπασασα χειρων
 Ανακρεοντος αυτου·
 πειν δε μοι διδωσι
 τον οινον ον προπινει.
 Πιουσα δ' αν χορευσω,
 και δεσποτην Ανακρεοντα
 πτεροισι συγκαλυψω.
 κοιμωμενη δ' επ' αυτω
 τω βαρβιτω καθευδω.
 Εχεις απαντ', απελθε.
 Δαλισταραν μ' εθηκας,
 ανθρωπε, και κορωνης.

Ι'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΗΡΙΝΟΝ.

Ερωτα κηρινον τις
 νενηνης επωλει·
 ωγε δε οι παραστας,
 ποσου δελεις, εφην, σοι
 το τευχθεν εκπριωμαι;
 Ο δ' ειπε δωριαζων,
 λαβ' αυτον οπποσου λης·
 ομως δ' αν εκμαθης παν,
 ουκ ειμι κηροτεχνης·
 Αλλ' ου δελω συνοικειν
 Ερωτι παντορεκτη.
 δος ουν, δος αυτον ημιν
 δραχμης καλον συνευγον·
 Ερωσ, συ δ' ευθεως με

πυρῶσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
κατὰ φλόγος τακῆσθαι.

ια'. Εἰς ΕΑΤΤΟΝ.

Λεγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρεῶν γέρον εἰ,
λάβων ἐσοπῖτρον, ἀθρεῖ,
κομᾶς μὲν οὐκέτ' οὐσας,
ψιλον δὲ σὺν μετώπον.
Ἐγὼ δὲ τὰς κομᾶς μὲν,
εἴτ' εἰσιν, εἴτ' ἀπηλθον,
οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
ὥς τῷ γέροντι μάλλον
πρέπει τὰ τέρπνα παιζειν,
ὅσῳ πέλας τὰ μοιρῆς.

ιβ'. ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Τι σοι δελεις ποιησω,
 τι σοι λαλη χελιδων;
 τα ταρσα σευ τα κουφα
 δελεις λαβων ψαλιξω,
 η μαλλον ενδοθεν σευ
 την γλωσσαν, ως ο Τηρευς
 εκεινος, εκθεριξω;
 Τι μεν καλων ονειρων,
 υπορθρυσαισι φωναις,
 αφηρπασας Βαθυλλον;

ιγ'. ΕΙΣ ΕΑΤΤΟΝ.

Οι μεν καλην Κυβεβην
 τον ημιθηλυν Αττιν

εν ουρεσι βοωντα
 λεγουσιν εκμανηναι·
 σι δε Κλαρου παρ' οχθαις
 δαφνηφοροιο Φοιβου
 λαλον πιοντες υδωρ,
 μεμνηνοτες βοωσιν.
 Εγω δε του λυαιου
 και του μυρου κορεσθεις,
 και της εμης εταιρης,
 θελω θελω μανηναι.

ΙΔ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Θελω θελω φιλησαι.
 Επειθ' Ερωσ φιλειν με
 εγω δ' εχων νοημα
 αβουλον, ουκ επεισθην.

Ὁ δ' εὐθυ τοξὸν ἀρας
 καὶ χρυσεὴν φαιετρήν,
 μάχη με προυκαλεῖτο.
 Καγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
 θωρηχ' ὅπως Ἀχιλλεύς,
 καὶ δούρα καὶ βοεῖην,
 ἐμαρναμένη Ἐρωτι.
 Ἐβαλλ', ἐγὼ δ' ἐφευγον.
 Ὡς δ' οὐκετ' εἶχ' οἰστούς,
 ἠσκαλλέν, εἰθ' εἰς αὐτὸν
 ἀφῆκεν εἰς βελεμνον.
 μέσος δὲ καρδίας μεν
 ἐδύνε, καὶ μ' ἐλύσε.
 Ματὴν δ' ἐχὼ βοεῖην.
 τί γὰρ βαλωμεθ' ἐξω,
 μάχης ἐσὼ μ' ἐχούσης;

13'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ου μοι μελει Γυγας
 του Σαρδεων ανακτος,
 ουθ' αιρεει με χρυσος,
 ουδε φθονω τυραννοις.
 εμοι μελει μυροισι
 καταβρεχειν υπηνην.
 Εμοι μελει ροδοισι
 καταστεφειν καρηνα.
 Το σημερον μελει μοι,
 το δ' αυριον τις οιδεν;
 Ως ουν ετ' ευδι' εστι,
 και πινε και κυβευε,
 και σπενδε τῷ Λυαιῳ,
 μη νοσος ην τις ελθη,
 λεγη, σε μη δει πινειν.

15'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Συ μεν λεγεις τα Θηβης,
 ο δ' αυ Φρυγων αυτας,
 εγω δ' εμας αλωσεις.
 Ουχ ιππος ωλεσεν με,
 ου πεζος, ουκι νηες,
 στρατος δε καινος αλλος,
 απ' ομματων βαλων με.

16'. ΕΙΣ ΠΟΤΗΡΙΟΝ
 ΑΡΓΥΡΟΥΝ.

Τον αργυρον τορευσας,
 Ηφαιστε, μοι ποιησον,
 πανοπλιαν μεν ουχι·
 τι γαρ μαχαισι καμοι;

ποτηριον δε κοιλον
 οσον δυνη βαθυνον·
 ποιει δε μοι κατ' αυτο
 μητ' αστρα, μηθ' αμαξας,
 μη στυγνον Ωριωνα·
 Τι Πλειαδεσσι καμοι,
 τι δ' αστρασι Βοωτεω;
 Ποιησον αμπελους μοι,
 και βοτρυας κατ' αυτο,
 και τρυσεους πατουντας
 ομου καλω Λυαιω
 Ερωτα και Βαθυλλον.

ιη'. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Καλη τεχνα τορευσον
 εαρος κυπελλον ηδυ,

τα πρωτα τερπνα ημιν
 ροδα φερουσαν ωρην.
 Αργυριον δ' απλωσας,
 ποτον ποιει μοι τερπνον.
 των τελετων, παραινω,
 μη μοι ξενον τορευσης,
 μη φευκτον ιστορημα.
 Μαλλον ποιει Διος γονον
 Βακχον ευιον ημιν.
 Μυστις ναματος η Κυπρις
 υμεναιοις κροτουσα.
 Χαρασσ' Ερωτας ανοπλους,
 και Χαριτας γελωσας,
 υπ' αμπελον ευπεταλον,
 ευβοτρυνον, κομωσαν.
 Συναπτε κουρους ευπρεπεις,
 αν μη Φοιβος αθυρη.

ΙΔ'. ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΙΝ ΠΙΝΕΙΝ.

Η γη μελαινα πινει,
 πινει δε δενδρε' αυτην,
 πινει θαλασσα δ' αυρας,
 ο δ' ηλιος θαλασσαν,
 τον δ' ηλιον σεληνη.
 Τι μοι μαχεσθ' εταιροι,
 κ' αυτω δελοντι πινειν;

Κ'. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Η Τανταλου ποτ' εστη
 λιθος Φρυγων εν οχθαις,
 και παις ποτ' ορνις επτη
 Πανδιοнос χελιδων.
 Εγω δ' εσοπτρον ειην,

ὅπως αἰεὶ βλέπῃς με.

Εγὼ χιτῶν γενοίμην,

ὅπως αἰεὶ φορῇς με.

Τδωρ θελῶ γενεσθαι,

ὅπως σε χρωτὰ λουσῶ

Μυρον, γυναι, γενοίμην,

ὅπως ἐγὼ σ' ἀλειφῶ.

Καὶ ταινίη δε μαστῶν,

καὶ μαργαρον τραχηλῶ.

Καὶ σανδαλον γενοίμην.

μόνον ποσὶν πατεῖν με.

κα'. ΕΙΣ ΕΑΤΤΟΝ.

Δότε μοι, δοτ', ὦ γυναῖκες,

Βρομίου πιεῖν ἀμυστι.

Υπο κανυματος γὰρ ἤδη

προποθείς αναστεναζώ.
 Δοτε δ' ανθεων εκεινου·
 στεφανους δ' οιους πυκαξω,
 τα μετωπα μου 'πικαιει·
 το δε καυμα των ερωτων
 κραδιη τινι σκεπαξω.

κβ'. ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Παρα την σκιην, Βαθυλλε,
 καθισον, καλον το δενδρον,
 απαλας σειει δε χαιτας
 μαλακωτατω κλαδισκω,
 παρα δ' αυτω ερεθιζει
 πηγη ρεουσα πειθους.
 Τις αν ουν ορον παρελθοι
 καταγωγιον τοιουτον;

κγ'. ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ.

Ο πλουτος ειγε χρυσου
 το ζην παρηγε δνητοις,
 εκαρτερουν φυλαττων,
 ιν', αν δανειν επελθη,
 λαβη τι, και παρελθη.
 Ει δ' ουδε το πριασθαι
 το ζην ενεστι δνητοις,
 τι και ματην στεναζω,
 τι και γοους προπεμπω;
 δανειν γαρ ει πεπρωται,
 τι χρυσος ωφελει με;
 εμοι γενοιτο πινειν
 πιοντι δ' οινον ηδυν,
 εμοις φιλοις συνειναι,

εν δ' απαλαισι κοιταις
τελειν ταν Αφροδιταν.

κδ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Επειδη βροτος ετεχθην
βιοτου τριβον οδευειν,
χρονον εγνω, ον παρηλθον,
ον δ' εχω δραμειν, ουκ οίδα.
Μεθετε με, φροντιδες,
μηδεν μοι, και υμιν εστω.
Πριν εμε φθασω το τελος,
παιξο, γελασω, χορευσω,
μετα του καλου Δυαιου.

κε'. ΕΙΣ ΕΑΤΤΟΝ.

Όταν πινῶ τον οἶνον,
 εὐδουσιν αἱ μεριμναι.
 Τι μοι πονῶν, τι μοι γῶν,
 τι μοι μέλει μεριμνῶν;
 Δανεῖν με δεῖ, καὶ μὴ δέλω.
 τι δὲ τον βίον πλανῶμαι;
 Πιῶμεν οὖν τον οἶνον
 τον του καλοῦ Λυαίου.
 Σὺν τῷ δὲ πινεῖν ἡμᾶς
 εὐδουσιν αἱ μεριμναι.

κς'. ΕΙΣ ΕΑΤΤΟΝ.

Όταν ὁ Βακχος εἰσελθῇ,
 εὐδουσιν αἱ μεριμναι,

δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου,
 θελῶ καλῶς αἰδεῖν·
 κισσοστεφῆς δὲ κείμαι,
 πατῶ δ' ἀπαντὰ θυμῷ.
 Οπλιζ', ἐγὼ δὲ πινῶ.
 Φερε μοι κυπελλόν, ὦ παῖ.
 Μεθυόντα γὰρ με κείσθαι
 πολὺ κρείσσον, ἢ θανόντα.

κζ'. Εἰς Διονύσον.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βακχὸς
 ὁ λυσιφρων, ὁ Λυαῖος
 ὅταν εἰς φρενας τὰς ἐμὰς
 εἰσελθῇ μεθυδοτάς,
 διδάσκει με χορεύειν.
 ἔχω δὲ καὶ τι τερπνον

• τας μεθας εραστας,
 μετα κροτων, μετ' ωδας,
 τερπει με κ' Αφροδιτα,
 και παλιν θελω χορευειν.

κη'. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ
 ΕΤΑΙΡΑΝ.

Αγε ζωγραφων αριστε,
 γραφε ζωγραφων αριστε,
 Ροδης κοιρανε τεχνης,
 απεουσαν ως αν ειπω,
 γραφε την εμην εταιρην.
 Γραφε μοι τριχας το πρωτον
 απαλας τε και μελαινας.
 • δε κηρος αν δυνηται,
 γραφε και μυρου πνεουσας.

Γραφε δ' ἐξ ὅλης παρείης
 ὑπο πορφυραῖσι χαιταῖς
 ἐλεφαντινόν μετώπον.

Το μεσοφρύον δε μὴ μοι
 διακοπτε, μῆτε μισγε·

ἔχετω δ' ὅπως ἐκείνη,
 το λεληθοτὼς συνοφρύον
 βλέφαρων ἰτὺν κελαινήν.

Το δε βλέμμα νὺν ἀληθῶς
 ἀπο τοῦ πυρός ποιήσον,
 ἀμὰ γλαυκόν ὡς Ἀθηνῆς,
 ἀμὰ δ' ὕγρον ὡς Κυθῆρης.

Γραφε ρινὰ καὶ παρείας,
 ῥοδὰ τῷ γαλακτὶ μιξας.

Γραφε χεῖλος οἷα Πειθούς,
 προκαλουμένον φίλημα,
 Τρυφεροῦ δ' ἐσὼ γενείου

περι λυγδινῶ τραχηλῶ
 Χαριτες πετοιιντο πασαι.
 Στολισον τολοιπον αυτην
 υποπορφυροισι πεπλοις.
 Διαφαινετω δε σαρκων
 ολιγον, το σωμ' ελεγχον.
 Απεχει· βλεπω γαρ αυτην.
 ταχα κηρε και λαλησεις.

κδ'. ΕΙΣ ΒΑΤΤΑΛΟΝ.

Γραφε μοι Βαθυλλον ουτω
 τον εταιρον, ως διδασκο.
 Λιπαρας κομας ποιησον,
 τα μεν ενδοθεν, μελαινας,
 τα δ' ες ακρον, ηλιωσας.
 Ήλικας δ' ελευθερους μοι,

πλοκαμων ατακτα συνθεις,
 αφες ως δελουσι κεισθαι.
 Απαλον δε και δροσωδες
 στεφετω μετωπον οφρυς
 κυανωτερη δρακοντων.

Μελαν ομμα γοργον εστω,
 κεκερασμενον γαληνην.
 το μεν εξ Αρης ελκον,
 το δε της καλης Κυθηρης.
 Ινα τις το μεν φοβηται,
 το δ' απ' ελπιδος κρεμαται.
 Ροδινην δ' οποια μηλον
 χνοιην ποιει παρειην.
 Ερυθημα δ' ως αν αιδους
 δυνασαι βαλειν, ποιησον.
 Το δε χειλος ουκετ' οίδα
 τιμι μοι τροπω ποιησεις.

απαλον, γεμον τε Πειθους.

Το δε παν ο κηρος αυτος
εχετω λαλων σιωπη.

Μεγα δε προσωπον εστω.

Το δ' Αδωνιδος παρηλθον,
ελεφαντινος τρακηλος.

Μεταμαζιον δε ποιει
διδυμας τε χειρας Ερμου,

Πολυδευκεος δε μηρους,

Διονυσιην δε νηδυν.

Απαλων δ' υπερθε μηρων,
μηρων το πυρ εχοντων,

αφελη ποιησον αιδω,

Παφιην δελουσαν ηδη.

Φθονερην εχεις δε τεχνην,

οτι μη τα νωτα δειξαι

δυνασαι· τα δ' ην αμεινω.

Τι με δει ποδας διδασκειν;
 Λαβε μιστων οσσον ειπης.
 Τον Απολλωνα δε τουτον
 καθελων, ποιει Βαθυλλον.
 Ην δ' ες Σαμον ποτ' ελθης.
 γραφε Φοιβον εκ Βαθυλλου.

Λ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Αι Μουσαι τον Ερωτα
 δησασαι στεφανοισι,
 τω καλλει παρεδωκαν.
 Και νυν η Κυθερεια
 Ζητει, λυτρα φερουσα,
 λυσασθαι τον Ερωτα.
 Καν λυση δε τις αυτον,
 ουκ εξεισι, μενει δε.
 Δουλευειν δεδιδακται.

λα'. ΕΙΣ ΕΑΤΤΟΝ.

Ἀφες με τους θεους σοι,
 πιειν πιειν αμυστι.
 Θελω, θελω μανηναι.
 Εμαινεται Ἀλκμαιων τε
 χ' ο λευκοπους Ορεστης,
 τας μητερας κτανοντες.
 Εγω δε μηδενα κτας,
 πιω δ' ερυθρον οινον,
 θελω θελω μανηναι.
 Εμαινεθ' Ηρακλης πριν,
 δεινην κλονων φαρετρην,
 και τοξον Ιφιτειον.
 Εμαινετο πριν Αιας,
 μετ' ασπιδος κραδαινων

την Ἑκτορος μαχαιραν.
 Ἐγὼ δ' ἔχων κυπελλόν
 καὶ στεμμα τοῦτο χαιταις,
 οὐ τοξόν, οὐ μαχαιραν,
 θελω θελῶ μανῆναι.

λβ'. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥ
 ΕΡΩΤΑΣ.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
 ἐπιστάσαι κατεῖπειν,
 εἰ ἡμαθῶδες εὐρεῖν
 τοῦτης ὅλης θαλάσσης,
 σὲ τῶν ἐμῶν ἐρωτῶν
 μόνον ποίω λογιστήν.
 Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
 Ἐρωτάς εἰκοσὶν ἔεξ,

και πεντεκαιδεκ' αλλους.

Επειτα δ' εκ Κορινθου

δες ορμαθους ερωτων.

Αχαιης γαρ εστιν,

οπου καλαι γυναικες.

Τιθει δε Λεσβιους μοι

και μεχρι των Ιωνων,

και Καριης, Ροδου τε,

δισχιλιους ερωτας.

Τι φης αι κηρωθεις,

Ουπω Συρους ελεξα,

ουπω ποθους Κανωβου,

ου της απαντ' εχουσης

Κρητης, οπου πολεσσειν

Ερωσ εποργιαζει.

Τι σοι δελεις αριθμειν

τους εκτος αυ Γαδειρων,

των Βακτριων τε κ' Ινδων
 ψυχης εμης ερωτας ;

λγ'. ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Συ μεν, φιλη χελιδων,
 ετησιη μολουσα
 Φερει πλεκεις καλιεν,
 χειμωνι δ' εις αφαντος
 η Νειλον η'πι Μεμφιν.
 Ερωσ δ' αει πλεκει μεν
 εν καρδιη καλιην.
 Ποθος δ' ο μεν πτερουται,
 ο δ' ωον εστιν ακμην,
 ο δ' ημιλεπτος ηδη.
 Βοη δε γινετ' αιει
 κεχηνοτων νεοττων.

Ερωτιδεις δε μικρους
 οι μειζονες τρεφουσιν.
 Οι δε τραφεντες ευθυς,
 παλιν κυουσιν αλλους.
 Τι μηχος ουν γενηται,
 Ου γαρ σθενω τοσουτους
 Ερωτας εκβοησαι.

λδ'. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Μη με φυγης, ορωσα
 ταν πολιαν εθειραν.
 μηδ', οτι σοι παρεστιν
 ανθος ακμαιον ωρας,
 ταμα φιλτρα διοξης.
 Ορα καν στεφανοισιν

ὅπως πρέπει τα λευκα
ροδοις κρινα πλακεντα.

λε'. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ.

Ο ταυρος ουτος, ο παι,
Ζευς μοι δοκει τις ειναι.
Φερει γαρ αμφι νωτοις
Σιδωνιην γυναικα.
Περα δε ποντον ευρυν,
τεμνει δε κυμα χηλαις.
Ουκ αν δε ταυρος αλλος
εξ αγελης ελασθεις
επλευσε την θαλασσαν,
ει μη μονος γ' εκεινος.

λς'. ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΕΙΜΕΝΩΣ
ΖΗΝ.

Τι με τοὺς νομοὺς διδασκείς,
καὶ ρητορὸν ἀναΐκας;
τί δε μοι λόγων τοσούτων
τῶν μὴδεν ὠφελούντων;
Μαλλὸν διδάσκει πίνειν
ἀπαλὸν πομὰ Λυαίου,
μαλλὸν διδάσκει παιζειν
μετὰ χρύσης Ἀφροδίτης.
Πολίαι στεφούσι κάραν.
Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παι.
τὴν ψυχὴν μου καρῶσον.
Βραχὺ μὴ ζῶντα καλυπτεῖς.
Ὁ θάνατος οὐκ ἐπιθυμεῖ.

λζ'. ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Ἴδε πῶς εἶρος φανεῖντος
 Χαριτεῖς ῥοδὰ βρυνοῦσι.
 Ἴδε πῶς κύμα θαλάσσης
 ἀπαλυνεταὶ γαλήνῃ.
 Ἴδε πῶς νησσοὶ κολυμβᾷ.
 Ἴδε πῶς γερανὸς οἰεῖται.
 Ἀφελῶς δ' ἐλαμψε Τίταν·
 νεφελῶν σκίαι δόκουνται.
 Τὰ βροτῶν δ' ἐλαμψεν ἐρῆα.
 Καρποῖσι γαῖα προκυπτει,
 καρπὸς ἐλαίας προκυπτει.
 Βρομίου στέφεται ἄσμα.
 Κατὰ φύλλον, κατὰ κλώνα
 καθελὼν ἠνθήσῃ καρπός.

λη'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐγὼ γερῶν μὲν εἰμι,
 νεῶν πλεον δε πινῶ,
 καὶ δεησὴ με χορευεῖν,
 σκηπτρον ἔχω τὸν ασκόν.
 Ὁ νάρθηξ δ' οὐδεν ἐστίν.
 Ὁ μὲν δέλων μαχεσθαι,
 παρῆστω καὶ μαχεσθῶ.
 Ἐμοὶ κυπελλόν, ὦ παι,
 μελιχρὸν οἶνον ἡδυν
 εἵκερασας, φορήσον.
 Ἐγὼ γερῶν μὲν εἰμι,
 Σειληνον ἐν μεσοῖσι
 μιμουμένος χορευσῶ.

ΛΣ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Οτ' ἐγὼ πιω τὸν οἶνον, I
 τότε μευ ἦτορ ἰανθεν
 λιγαινεῖν ἀρχεται Μούσας.
 Οτ' ἐγὼ πιω τὸν οἶνον,
 ἀποριπτονται μεριμναι,
 πολυφροντιδες τε βουλαι
 ες ἀλικτυποὺς ἀητας.
 Οτ' ἐγὼ πιω τὸν οἶνον,
 λυσιπαιγμὼν τότε Βαχχὸς
 πολυανθεσιν μ' ἐν αὐραῖς
 δονεει μεθῇ γανῶσας.
 Οτ' ἐγὼ πιω τὸν οἶνον,
 στεφάνους ἀνθεσι πλεξας,
 ἐπιθεις δὲ τῷ καρηνῷ,

βιοτου μελπω γαληνην.

Οτ' εγω πιω τον οινον,

μυρω ευωδει τεγξας

δεμας, αγκαλαις δε κουρη

κατεχων, Κυπριν αιδω.

Οτ' εγω πιω τον οινον,

υπο κυρτοις δε κυπελλοις

τον εμον νοον απλωσας,

διασω τερπομαι κουρων.

Οτ' εγω πιω τον οινον,

τοδε μοι μονω το κερδος,

τοδ' εγω λαβων αποισω.

Το θανειν γαρ μετα παντων.

μ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Έρως ποτ' εν ροδοισι
 κοιμωμενην μελιτταν
 ουκ ειδεν, αλλ' ετρωθη.
 Τον δακτυλον δε δαχθεις
 τας χειρος, ωλολυξε.
 Δραμων δε, και πετασθεις
 προς την καλην Κυθηρην,
 ολωλα, ματερ, ειπεν,
 ολωλα, κ' αποθνησκω.
 Οφεις μ' ετυψε μικρος,
 πτερωτος, ον καλουσι
 μελιτταν οι γεωργοι.
 Α δ' ειπεν, Ει το κεντρον
 πονει το τας μελιττας,

ποσον, δοκεις, πονουσιν,
Ερως, οσους συ βαλλεις;

μα'. ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

Ίλαροι πιωμεν οινον,
αναμελψομεν δε Βακχον,
τον εφευρεταν χορειας,
τον ολας ποθουντα μολπας·
τον ομοτροπον Ερωτι,
τον ερωμενον Κυθηρης·
δι ον η μεθη λοχευθη,
δι ον η χαρις ετεχθη,
δι ον αμπαυεται λυπα,
δι ον ευναζετ' ανια.
Το μεν ουν πομα κερασθεν
απαλοι φερουσι παιδες,

το δ' αχος πεφευγε μιχθεν
 ανεμοτροπῳ θυελλῃ.

Το μεν ουν πομα λαβωμεν,
 τας δε φροντιδας μεθωμεν,

Τι γαρ εστι σοι το κερδος
 οδυρωμενῳ μεριμναις;

Ποθεν οιδαμεν το μελλον;

Ο βιος βροτοις αδηλος.

Μεθυων θελω χορευειν,
 μεμυρισμενος δε παιζειν
 μετα και καλων γυναικων.

Μελετω δε τοις θελουσιν
 οσον εστιν εν μεριμναις.

Ιλαροι πιωμεν οινον,
 αναμελψομεν δε Βακχον.

μβ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ποθεω μεν Διονυσου
 φιλοπαιγμονος χορειας,
 φιλεω δ' οταν εφηβου
 μετα συμποτου λυριζω.
 Στεφανισκους δ' υακινθων
 κροταφοισιν αμφιπλεξας,
 μετα παρθενων αθυρειν
 φιλεω μαλιστα παντων.
 Φθογον ουκ οιδ' εμον ητορ,
 φθογον ουκ οίδα δαικτον.
 Φιλολοιδοροιο γλωττης
 φευγω βελεμνα κουφα.
 Στυγεω μαχας παροινους
 πολυκωμους κατα δαιτας.

Νεοθηλαιοισιν αμα κουραις
υπο βαρβιτω χορευων
βιον ησυχον φερωμεν.

μγ'. ΕΙΣ ΤΕΤΤΙΓΑ.

Μακαριζομεν σε τεττιξ,
οτι δενδρεων επ' ακρων
ολιγην δροσον πεπωκως,
βασιλευς οπως, αιδεις.
Σα γαρ εστι κεινα παντα
οποσα βλεπεις εν αγροις,
χ' οποσα φερουσιν ωραι.
Συ δε φιλια γεωργων,
απο μηδενος τι βλαπτων.
Συ δε τιμιος βροτοισι,
δερεος γλυκυς προφητης.

Φιλεουσι μεν σε Μουσαι,
 φιλεει δε Φοιβος αυτος,
 λιγυρην δ' εδωκεν οιμην.
 Το δε γηρας ου σε τειρει,
 σοφε, γηγενης, φιλυμνε,
 απαθης, αναιμοσαρκε,
 σχεδον ει θεοις ομοιος.

μδ'. ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΥΤΟΥ
 ΟΝΕΙΡΟΝ.

Εδρακουν οναρ τροχαζειν,
 πτερυγας φερων επ' ωμων,
 ο δ' Ερως εχων μολυβδον
 περι τοις καλοις ποδισκοις,
 εδιωκε, και κιχανεν.
 Τι θελει οναρ τοδ' ειναι;

Δοκεῶ δ' ἐγώ γε πολλοῖς
 ἐν ἐρώσι με πλακεντα,
 διολισθανεῖν μὲν ἄλλοις,
 ἐνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

μὲ'. Εἰς τὰ τοῦ ἔρωτος
 βέλῃ.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθηρῆς
 παρὰ Λημνίαις καμῖνοις
 τὰ βέλῃ τὰ τῶν ἔρωτων
 ἐποιεῖ, λαβὼν σιδηρὸν.
 Ἀκιδᾶς δ' ἐβόπτε Κυπρίς,
 μέλι το γλυκύ λαβούσα,
 ὁ δ' ἔρως χολὴν ἐμίσγε.
 Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς
 στιβαρὸν δόρυ κραδαινὼν,

βελος ηυτελιζ' Ερωτος.

Ο δ' Ερωσ, τοδ' εστιν, ειπε,

βαρυ, πειρασας νοησεις.

Ελαβεν βελεμνον Αρης,

υπεμειδιασε Κυπρις.

Ο δ' Αρης αναστεναξας,

βαρυ, φησιν, αρον αυτο.

Ο δ' Ερωσ, εχ' αυτο, φησι.

μς'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Χαλεπον το μη φιλησαι,

χαλεπον δε και φιλησαι,

χαλεπωτερον δε παντων

αποτυγχανειν φιλουντα.

Γενος ουδεν εις ερωτα.

σοφιη, τροπος πατειται.

Μονον αργυρον βλεπουσιν.
 Απολοιτο πρωτος αυτος
 ο τον αργυρον φιλησας·
 δια τουτον ουκ αδελφος,
 δια τουτον ου τοκηες·
 πολεμοι, φονοι δι αυτον.
 Το δε χειρον, ολλυμεσθα
 δια τουτον οι φιλουντες.

μζ'. ΑΛΛΟ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Φιλω γεροντα τερπνον,
 φιλω νεον χορευταν.
 Γερων δ' οταν χορευη,
 τριχας γερων μεν εστι,
 τας δε φρενας νεαζει.

μη'. ΑΛΛΟ.

Δοτε μοι λυρην Ομηρου,
 φονιης ανευθε χορδης,
 φερε μοι κυπελλα δεσμων,
 φερε μοι νομους κερασσω,
 μεθυων οπως χορευσω,
 υπο σωφρονος δε λυσσης
 μετα βαρβιτων αιιδων
 το παροινιον βοησω.

μδ'. ΑΛΛΟ.

Αγε ζωγραφων αριστε,
 λυρικης ακουε Μουσης·
 φιλοπαιγμονες δε Βακχαι

ετεροπνοους εναυλους·
 γραφετας πολεις το πρωτον
 ιλαρας τε και γελωσας·
 ο δε κηρος αν δυναιτο,
 γραφε και νομους φιλονυτων,

ν'. ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Ο τον εν ποτοις ατειρη,
 νεον εν ποτοις αταρβη,
 καλον εν ποτοις χορευτην
 τελεων δεος κατηλθε·
 απαλον βροτοισι φιλτρον
 ποτον αστονον κομιζων,
 γονον αμπελου τον οινον,
 πεπεδημενον οπωραις
 επι κληματων φυλαττειν.

Ἰν ὅταν τεμῶσι βοτρυν,
 ἀνοσοὶ μὲνῶσι πάντες,
 ἀνοσοὶ δέμας θήητον,
 ἀνοσοὶ γλυκύν τε θυμόν,
 ἐσέτους φανεῖντος ἀλλοῦ.

να'. Εἰς Δίσκον ἔχοντα
 Ἀφροδίτην.

Ἀρα τίς τορνεύσει πόντον;
 ἀρα τίς μανείσῃ τεχνῶν
 ἀνεχέει κύμα δισκῶ
 ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης;
 Ἀρα τίς ὑπερθε λευκῶν
 ἀπαλὰν χάραξε Κυπρίν
 νοός ἐς θεοὺς αἰεθροίς,
 μακαρῶν φύσιος ἀρχάν;

Ο δε νιν εδειξε γυμναν,
 χ' οσα μη δεμις ορασθαι,
 μονα κυμα συγκαλυπτει.
 Αλαλημενη δ' επ' αυτα
 Βρυον ως υπερθε λευκον
 απαλοχρους γαληνας
 δεμας εις πλοον φερουσα,
 ροθιον παροιθεν ελκει.
 Ροδεων δ' υπερθε μαζων,
 απαλης ενερθε δειρης
 μεγα κυμα πρωτα τεμνει.
 Μεσον αυλακος δε Κυπρις,
 κρινον ως ιοις ελιχθεν,
 διαφαινεται γαληνας.
 Υπερ αργυρω δ' οχουνται
 επι δελφισι χορευταις
 δολερον νοον μεροπων

Ερως, Ιμερος, γελωντες.
 Χορος ιχθυων τε κυρτος,
 επι κυματων κυβιστων
 Παφιεσ τε σωμα παιζει,
 ινα νηχεται γελωσα.

νβ'. ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

Τον μελανοχρωτα βοτρυν
 ταλαροις φεροντες ανδρες
 μετα παρθενων επ'ωμων·
 κατα ληνον δε βαλοντες
 μονον αρσενες πατουσι
 σταφυλην, λυνοντες οινον,
 μεγα τον θεον κροτουντες
 επιληνιοισιν υμνοις,
 ερατον πιθοις ορωντες

νεον ες ξεοντα Βακχον.
 Ον οταν πινη γεραιος,
 Τρομεροις ποσιν χορευει,
 πολιας τριχας τινασσων.
 Ο δε παρθενον λοχησας
 ερατος νεος ελυσθεις
 απαλον δεμας χυθεισαν
 σκιερων υπερθε φυλλων
 βεβαρημενην ες υπνον.
 Ο δ' Ερως αωρα Δελγων
 προδοτιν γαμων γενεσθαι.
 ο δε μη λογοισι πειθων.
 τοτε μη Δελουσαν αλχει.
 Μετα γαρ νεων ο Βακχος
 μεδυων ατακτα παιζει.

νγ'. ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Στεφανηφόρου μετ' ἡρος,
 μελπομαι ροδον δερινον.
 Συνεταιρει αυξει μελπειν.
 Τοδε γαρ δρων αημα,
 τοδε και βροτων το χαρμα.
 Χαρισιν τ' αγαλμ' εν ωραις
 πολυανθεων Ερωτων.
 Αφροδισιον τ' αθυρμα.
 Τοδε και μελημα μυθοις,
 χαριεν φυτον τε Μουσων.
 Γλυκυ και ποιουντα πειραν
 εν ακανθιναις αταρποις,
 γλυκυ δ' αυ λαβοντα θαλπειν
 μαλακαισι χερσι κουφαις

προσαγοντ' Ερωτος ανθος·
 ως σοφῷ τοδ' αυτο τερπνον,
 θαλαιαις τε και τραπεζαις,
 Διονυσιαις δ' εορταις.

Τι δ' ανευ ροδου γενοιτ' αν;
 ροδοδακτυλος μεν Ηως,
 ροδοπηχεες δε Νυμφαι,
 ροδοχρους δε κ' Αφροδιτα
 παρα των σοφων καλειται.

Τοδε και νοσουσιν αρκει,
 τοδε και νεκροις αμυνει,
 τοδε και χρονον βιαται.

Χαριεν ροδων δε γηρας
 νεοτητος εσχεν οδμην.

Φερε δη φυην λεγωμεν.

Χαροπης οτ' εκ θαλαττης
 Δεδροσωμενην Κυθηρην

ελοχευε ποντος αφρω,
 πολεμοκλονον τ' Αθηνην
 κορυφης εδεικνυε Ζευς,
 τοτε και ροδων αγητων
 νεον ερνος ηνθισε χθων,
 πολυδαιδαλον λοχευμα.
 Μακαρων Ξεων δ' ομιλος,
 ροδον ως γενοιτο, νεκταρ
 επιτεγξας, ανετειλεν
 αγερωχον εξ ακανθης
 φυτον αμβροτον Λυαιου.

νδ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Οτ' εγω νεοις ομιλουν
 εσορων παρεστιν ηκα,
 τοτε δη τοτ' ες χορειην

ο γερων εγω πτερουμαι.
 Περιμεινον με Κυβηθα.
 Παραδος, δελω στεφεσθαι.
 Πολιον δε γηρας εκας.
 Νεος εν νεοις χορεύσω.
 Διονυσιης δε μοι τις
 φερετω ροιαν οπωρης,
 ιν' ιδη γεροντος αλκην,
 δεδαηκοτος μεν ειπειν,
 δεδαηκοτος δε πινειν,
 χαριεντως δε μανηναι.

νε'. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΡΩΝΤΑΣ
 ΩΔΑΡΙΟΝ,

Εν ισχιοις μεν ιπποι
 πυρος χαραγμ' εχουσι,

και Παρθιους τις ανδρας
εγνωρισεν τιαιραις.

Εγω δε τους ερωντας
ιδων επισταμ' ευθυς.

Εχουσι γαρ τι λεπτον
ψυχης εσω χαραγμα.

Των ἐξῆς μελῶν τὰ μὲν ἐστὶν
 Ἀνακρεοντός, τὰ δ' οὐ. Καὶ τὰ
 μὲν ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀντιγρα-
 φοῖς μετὰ τῶν λοιπῶν εὐρομέν,
 τὰ δὲ καὶ πανταχοθεν συνη-
 γαγομέν. ἐκείοις δὲ μόνον τὸ
 ὄνομα αὐτοῦ προσγεγραπταί,
 ἀσάφως οἰδαμὲν αὐτοῦ ὄντα,
 ἐξ ὧν δηλαδὴ οἱ παλαιοὶ συλ-
 γραφεῖς παρεχόνται μαρτυ-
 ρίων, μαθόντες.

νς'. Εἰς Χρῦσον.

Ὁ δραπέτας μ' ὁ χρυσοῦς
 ὅταν φύγῃ με κραιπνοῖς
 διηνεμοῖς τε ταρσοῖς,
 αἰεὶ δ' αἰεὶ με φευγεί,
 οὐ μὲν διώκω· τίς γάρ

μισῶν θελει τι θηραν;
 Εγὼ δ' ἀφαρ λιασθεῖς
 τῷ δραπέτῳ τῷ χρυσῷ,
 ἐμῶν φρενῶν μὲν αὐραῖς
 φερεῖν ἐδῶκα λυπᾶς,
 λυρὴν δ' ἐλὼν, αἰδῶ
 ἐρωτικᾶς αἰοῖδας.
 Πάλιν δ' ὅταν με θυμὸς
 ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
 προσεῖπεν ὁ δραπέτας.
 Φερὼν μεθ' αὖ οἱ φροντιδῶν,
 ἐλὼν μιν ὥς μεθ' ἡμῶν
 λυρῆς γενῶμαι ἁρῶν.
 Ἀπιστ' ἀπιστε χρυσε,
 ἐστ' ἂν δολοῖς με θελγῆς,
 πλεον χρυσοῦ νευρα.
 Ποθοὺς κεκλυθὶ ἀδεις.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Ἄνα βαρβιτον δονησω.

Ἀεθλος μεν ου προκειται,
μελετη δ' επεστι παντι
σοφίης λαχοντ' αωτον.

Ἐλεφαντινῷ δε πληκτρῷ
λιγυρον μελος κροαινων,
φρυγιῷ ρυθμῷ βοησω,
ατε τις κυκνος Κανστρου
πολιοις πτεροισι μελπων
ανεμου συναυλον ηχην.

Συ δε μουσα συλχορευε.

Ιερον γαρ εστι Φοιβου
Κιθαρη, δαφνη, τριπους τε.
Λαλεω δ' ερωτα Φοιβου

ανεμῳλιον τον οιστρον,
 σαοφρων γαρ εστι κουρα.
 Το μεν εκπεφευγε κεντρον,
 φυσεως δ' αμειψε μορφην.
 Φυτον ευθαλες δ' επηχει.
 Ο δε Φοιβος, ηε Φοιβος,
 κρατειν κορην νομιζων,
 χλοερον δρεπων δε φυλλον,
 εδοκει τελειν Κυθηρην.
 Αγε θυμε πη μεμηνας,
 μανιην μανεις αριστην.
 Το βελος φερε κρατυνων,
 σκοπον ως βαλων απελθης.
 Το δε τοξον Αφροδιτης
 αφες, ως θεους ενικα.
 Τον Ανακρεοντα μιμου
 τον αοιδιμον μελιστην.

Φιαλην προπινε παισιν,
 φιαλην λογων εραννην,
 απο νεκταρος ποτοιο
 παραμυθιον λαβοντες,
 φλογερον φυγοντες αστρον.
 Συ γαρ δολω, συ τοι φθονω
 Ερωτ' εθηκας ανδρασι.
 Λυρην δ' αλιπαστον ευ
 φιλαματων τε κεδνων,
 ποθων κυπελλα κρινη,
 Οταν δελης δε φευγης.
 Λυρης δ' εμης αοιδαν
 Ουκ αν λιποιμι τυτθον.
 Ξεινοισι δ' αλχι μουσων
 δολιοις απιστοις ανδανεις.
 Εμοι δε τω λυροκτυπη
 Μουσας φρεσιν αποικους

αχανδεας ορινοις,
αιγλαν τε λαμπρυνοις.

νζ'. ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Τι καλον εστι βαδιζειν
οπου λειμωνες κομωσιν,
οπου λεπτην ηδυτατην
αναπνει ξεφυρος αυρην,
κλημα το βακχειον ιδειν,
χ' υπο τα πεταλα δυναι,
απαλην παιδα κατεχων
Κυπριν ολην πνεουσαν.

νη'. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Πολιοι μεν ημιν ηδη
κροταφοι, καρα δε λευκογ.

Χαριεσσα δ' ουκ εδ' ηβη
 παρα, γηραλεοι δ' οδοντες,
 γλυκερου δ' ουκετι πολλος
 βιοτου χρονος λελειπται.

Δια ταυτ' ανασταλυσω
 Σαμα, ταρταρον δεδοικως.
 Αιδεω γαρ εστι δεινος
 μυχος, αγραλεη δ' ες αυτον
 Καθοδος· και γαρ ετοιμον
 καταβαντι μη αναβηναι.

νδ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αγε δη φερ' ημιν ω παι
 κελεβην, οπως αμυστιν
 προπιω, τα μεν δεκ' ελχει
 υδατος, τα πεντε δ' οινου

κυαθους, ως αν υβριστιωσαν
 Αναδευβασσαρησω.

.....

ξ'. ΚΑΙ ΜΕΤ' ΟΛΙΓΑ.

Αγε δωτε, μηκεθ' ουτω
 παταγω τε κ' αλαλητω
 σκυθικην ποσιν παρ' οινω
 μελετωμεν, αλλα καλοις
 υποπινοντες εν υμνοις.

ξα'. ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ.

Ερωτα γαρ τον αβρον
 μελπομαι, βρνοντα μιτραις
 πολυανθεμοις αειδων.

Ο δὲ καὶ θεῶν δυναστής,
ο δὲ καὶ βροτοὺς δαμάζει.

ξβ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γουνουμαι σ' ελαφηβολε
Ξανθη παι διος, αγριων
δεσποιν' Αρτεμι θερων,
Ικου νυν επι Ληθαιου
δινησι· θρεοκαρδιων
ανδρων ελκαθορα πολιν
χαιρουσ'. ου γαρ ανημερους
ποιμαινεις πολιητας.

ξγ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πωλε θρηικη, τι δη με
Λοξον ομμασι βλεπουσα

νηλεως φευγεις, δοκεεις δε
μηδεν ειδεναι σοφον;

Ισθι τοι καλως μεν αν τοι
τον χαλινον εμβαλοιμι,
ηνιας δ' εχων, στρεφοιμι
αμφι τερματα δρομου.

Νυν δε λειμωνας τε βοσκειαι,
κουφα τε σκιρτωσα παιζεις.

Δεξιον γαρ ιπποπειρην
ουκ εχεις επεμβατην.

ΞΔ'. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Απο μοι δανειν γενοιτ'. ου

γαρ αν αλλη

λυσις εκ ποτων γενοιτ', ουδ'

αμα τωνδε.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΙΝΑ.

Α'.

Καρτερος εν πολεμοις Τι-
μοκριτος, ου τοδε σαμα.
Αρης δ' ουκ αγαθον φειδε-
ται, αλλα κακων.

Β'.

Αβδηρων προθανοντα τον
αινοβιην Αγαθωνα
πασ' επι πυρκαιης ηδ' εβο-
ησε πολις.
Ου τινα γαρ τοιονδε νεων
ο φιλαιματος Αρης
ηναρισε στυγερεις εν στρο-
φαλιγῇ μαχης.

Γ'.

Και σε Κληνοριδη ποθος ω-
 λεσε πατριδος αιης,
 θαρσησαντα νοτου λαιλα-
 πι χειμεριη.

Ωρη γαρ σε πεδησεν ανελ-
 γυος· υργα δε την σην
 κυματ' αμφ' ιμερτην εκλυ-
 σεν ηλικιην.

Δ'.

Η τον θυρσον εχουσ', Ελι-
 κωνιας· η δε παρ' αυτην,
 Ξανθιππη. Γλαυκη δ' η σχε-
 δον ερχομενη.

Εξ ορεος χωρευσι, Διωνυσῶ
 δε φερουσι
 κισσον και σταφυλην, πιο-
 να και χιμαρον.

Ε'.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΤΡΩΝΟΣ
 ΒΟΤΝ.

Βουκολε, ταν αγελαν πορ-
 ρω νεμε, μη το Μυρωνος
 βοιδιον ως εμπνουν βουσι
 συνεξελασης.

ς'.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΤΤΟ.

Βοιδιον ου γοανοις τετυ-
 πωμενον, αλλ' υπο γηρως

χαλκωθεν σφετερη ψευσατο
χειρι Μυρων.

Ζ'.

Ου φίλος ος κρατηρι παρα
πλεω οιονοποταζων,
νεικεα και πολεμον δακρυο-
εντα λεγει.

Αλλ' οστις Μουσων τε και
αγλαα δωρ' Αφροδιτης
συμμισγων, ερατης μνησ-
κεται ευφροσυνης.

VARIETAS LECTIONIS.

VARIETAS LECTIONIS.

Editionem elegimus omnium principem Henrici Stephani anni 1554, quam religiose exprimeremus. Caeterarum ut numerus, ita varietas ingens. Sed eam putamus omittendam, quae in dialecto consistit, quum nec egeat monitore ad loca singula, et inconsulte a Barnesio intrusa sit, qui formas ionicas his odariis ubique restitutum ixit, quod

Anacreontem ionice scripsisse constet. At neque haec, saltem omnia, sunt Anacreontis, neque ferendus editor, qui libellum centies *δωριαζοῦσα* refingendo, *ακριβώς* ionicum deceptis lectoribus tradit.

Alia varietas est in locis tentatis metri causa; quae item negligenda interdum visa est, in iis odariis maxime, quorum versus multi claudicant. Exemplo sit ode brevis *κδ'*, quae ut pedibus tota incedat certis, ita rescribi partim aliorum,

partim nostra coniectura
potest.

Ἐπειὴ βροτὸς γ' ἐτεχθὲν
βιοτοῦ τριβὸς ὀδεύειν,
χρονὸν, ὃν παρηλθόν, ἐγνων,
ὃν ἔχο δρᾶμειν, τίς οἶδε;
Μεθετ' οὖν με φροντίδες δη·
μηδὲν μοι ὑμμι τ' ἔστω.
Πρὶν ἐμε φθᾶσῃ τὸ τεκμαρ,
παίξω, γελῶν χορεύσω
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

At duodecies in adeo bre-
vi carmine recedendum no-
bis ab auctoritate fuit li-
brorum veterum, quos pri-
mus editor expressit. Et
sunt odae aliquot, in quas

licentius etiam grassandum
 sit, ut ad leges metricas
 emendentur. Scio leges hu-
 iusmodi scribi posse, qui-
 bus minori opera fiat satis.
 Sed quum longe maior o-
 darum pars accurate exa-
 cta videatur ad normam
 iambici dimetri catalectici,
 ode λ' tota constet ionicis
 Hipponacteis, poëtam id si-
 bi licentiae in ode aliqua
 sumsisse, ut ionicos iambi-
 cis insereret possum crede-
 re, non vero eundem ipsum
 in scriptiuncula paucorum
 versuum omne genus me-

trorum ausum commiscere;
quod prosam scribere est,
incisam numeris paullo impudentius exsultantibus. Itaque odas huiusmodi recentioris aevi censeo, quum aura metrum a numero vix iam Graeci distinguebant. Sed vel si ab Anacreonte illo antiquissimo atque elegantissimo profecta omnia contendas, nihil tamen, opinor, metri gratia in iis odariis, ubi nulla metrorum satis certa ratio apparet, fateberis refingendum.

Atque ea etiam compendii facere visum est, quorum emendatio morari neminem rei metricae studiosum potest, quum brevis fulcienda est *ν εφελευστικῶ*, vel duplici *σ*, nisi dorice mavis, ubi licet, *ξ* rescribere, ut ode iii v. 19 *καδισσας*, vel *καθιξας*. V. v. 12 *λυρισσῶ* etc.

His aliquanto minus obvia, quae non planissime improbabilia nobis visa sunt, collegimus; si quae menti se ultro obtulerunt addidimus; ne quem scientes lau-

de sua fraudaremus, cui-
 que lectioni plerumque no-
 men praescripsimus eius,
 qui primus vel excogitavit,
 vel protulit; sequentes,
 quae praemonitum nihil ha-
 bent, eiusdem sunt; qui
 probaverint, ac sint am-
 plexi non memoravimus.
 Brevissime studentes adno-
 tare singula, interdum *lege*
 praefiximus, non quod e-
 mendatio certa nostro iu-
 dicio sit, qui nihil nobis
 arrogamus, sed quia men-
 tem nostram aliter expli-
 care non nisi pluribus po-

teramus; quod interdum
fecimus; utinam ad utilita-
tem studiosorum, si qui
haec consulent, accommo-
date.

O D E I I I

Pag. 3

V. 8 Ioseph Trapp Τις, ε-
φην, Δυρας αρασσει κατα
μεν σχισας ονειρους;

V. 17 Non necessaria H.
Steph. emendatio φερον δε
τοξον.

V. 25 Lege πειρασωμεν
τοδε τοξον, ες τι (vel ει
τι) μοι γυν βλαβεται β. ν.

O D E I V

Pag. 5

V. 16 Baxterus πριν, ε-
ρω σε, δει μ' απελθειν .

O D E V

Pag. 6

V. 6 Cl. Brunck το ρο-
δον φεριστον ανθος, et

V. 9 ροδα, τοις ο παις
Κυθηρης .

V. 10 Malunt multi κα-
λους ιουλους .

V. 12 Brunck Στεφωμεθ'
ουν · λυριζων κ. τ. λ.

O D E V I

Pag. 7

V. 3 Quidam μεθυωμεν .

V. 5 κατακισσοισι .

V. 10 αθυρει προχεων .

V. 14 μετα της .

O D E V I I

Pag. 8

V. 2 Multi βαδιζοντ' ε-
 κελευσε , quos offendit χα-
 λεπως βαδιζων Amor aspere
 invadens . Brunck emendat
 ραπιζων εκελευσε , qui

V. 6 τροχαοντα τειρεν ι-
 δρωσ , ubi ιδρωσ est ex mss.

O D E I X

Pag. 10

V. 6 Lege Τις εστι σοι
 μεληδων; vel τι δ' εστι σοι
 μελημα; vel τις εις; τι σοι
 μελει δε;

V. 11 Faber Πεπρακε μ'
 η Κυθηρη.

V. 15 Coniec. H. Steph.
 Και νυν, ορας, εκεινου.

V. 21 Plerique omnes πε-
 τασθαι.

V. 30 Quidam χορευω.

V. 31 Lege και δεσπο-
 την κρεοντα, vel γεροντα,
 vel εμοισι.

V. 32 συγκαλυπτω. Brunck
συσκιαζω.

O D E X

Pag. 13

V. 8 Lege Ομως δ' ιν' εκ-
μαθης, vel Οπως δ' αν.

O D E X I

Pag. 14

V. 10 Sunt qui malint
πρεπει το τερπνα παιζειν.

O D E X I I

Pag. 15

V. 2 Barnes τι, κωτιλη
χελιδων;

O D E X I I I

Pag. 15

V. 3 R. Bentleius conii-
ciebat βοωσαν, et

V. 5 οι δε, Κλαρον . . .
λαλον πιοντας υδωρ μεμη-
νοτας βοασαι. Nempe aiunt
quidam formosam Cybelem,
inclamantem pulcrum ac mol-
liculum Attin, insanisse, a-
lii, eos, qui Clari aquam
biberint, furentes vociferari.
Ego vino insanire volo, et
deliciis.

O D E X I V

Pag. 16

V. 19 Πανν Τι γαρ λαβω-
μεθ' εξω , Brunck βαλωμεν
εξω .

O D E X V

Pag. 18

V. 1 Bentleius Ου μοι με-
λει τα Γυγεω του Σαρδιων α-
νακτος . Quidam μελει Γυ-
γας τα Σαρδιων ανακτος .

V. 3 Ουθ' ειλε πω με ζη-
λος .

V. 4 Brunck ουτ' αινεω τυ-
ραννους .

V. 11 Lege Εως ουχ .

V. 15 λεγη , σε μη πειν
δει .

ODE XVII

Pag. 19

V. 6 Brunck ex mss. βα-
θυνας , ut

V. 8 αμαξαν , et

V. 10 τι Πλειαδων μελει
μοι , τι δ' αστερος Βωτεω ;
ποιησον αμπελους μοι , και
βωτρυας κατ' αυτων , και Μαι-
ταδας τρυγωσας · ποιει δε
ληνον οινου , και χρυσεους
πατουντας κ. τ. λ. In ob-

servationibus autem (1) plura exhibet spuria inserta in mss. Potest ex Codice Vaticano rescribi (*τι Πλε-
ιαδων μελει μοι; τι τ' αρκα-
λου βοωτεω;*) *αλλ' αμπε-
λους χλοωσας, και βοτρυνας
γελωντας, και Μαιναδας* et
cetera, ut supra ex Brun-
ckio. Sed apud Aulum Gel-
lium xix, ix hoc odarium
legitur, ut a Stephano e-
ditum est.

---

(1) *Pag. 99 edit. Argen-
torat. 1778.*

O D E X V I I I

Pag. 20

V. 1 Coniec. H. Steph.
Καλλιτεχνα, μοι τορνευσον.

V. 2 Brunck κυπελλον η-
δη· τα τερπνα την πρωθ' η-
μιν ροδα φερουσαν Ωρην.
Τον αργυρον δ' απλωσας πο-
ιει ποτον μοι τερπνον. Μη
των παρ' οινῳ τελετων ξε-
νον τι μοι τορνευσης, μη
φευκτον ιστορημα· μαλλον
δε ποιει τον Διος Ευιον ημιν
εχγονον, μυστιν τε των πο-
θων Κυπριν υμεναιους συγ-
κροτουσαν. Χαρασσ' Ερωτας

ανοπλους, ηδὺ Χαριτας γε-
λωσας . . . . . ομου δε Φοι-
βος αθυροι.

V. 12 Anna Dacieria iun-
gens cum antec. ημιν μυ-
στην ναματος, η Κυπριν Τ-
μεναιοις κροτουσαν. Alii Τ-
μεναιων κρατουσαν.

O D E X I X

Pag. 22

V. 3 Brunck πινει θα-
λασσ' αναυρους.

O D E X X

Pag. 22

V. 2 Quidam εν οχθοις.

V. 16 Brunck e mss. πα-
τει με.

O D E . X X I

Pag. 23

V. 4 Idem προδοθεις .

V. 5 Faber αντεων εκει-
νων .

V. 7 Brunck τα μετωπα
μου , απικαιω .

V. 9 Faber κραδιη ενι-
σκεπαζω . Trapp κραδιη , τι-
νι σκεπασσω ; alii κραδιη ,
vocative .

O D E X X I I

Pag. 24

V. 1 Brunck Παρα την
σκίαν Βαθυλλου καθισω.

V. 3 δ' εσεισε.

V. 5 παρα δ' αυτον μ' ε-
ρεθίζει.

V. 8 Multi τοιουτο;

O D E X X I I I

Pag. 25

V. 1 Sevinus Ο Πλουτος
ει γε Κροισου το ζην παρει-
χε θνητοις.

V. 4 Medenbach ιν', αν
θανατος επελθη.

V. 6 Brunck *ει δ' ουτι-*
που πριασθαι.

V. 15 *απαλαισιν εν τε*
κοιταις.

V. 16 Legerim *τελειν τα*
γ' Αφροδιτας.

O D E X X I V

Pag. 26

V. 7 Barn. *φθαση τελευ-*
την, Brunck *το τερμα*, quod
et nobis in mentem vene-
rat, qui pag. 85 praetuli-
mus *το τεκμαρ*, quia et e-
xoletius aliquanto hac no-
tione est, Hesychio inter-
prete, *περας, τέλος*, adeo-

que facilius interpretamento mutandum, et convenientius dicitur φθασαι, quam τερμα meta; quum τεκμαρ, Homero τεκμωρ, finis quidem sit Iliad. ν' 20, et rerum exitus atque extricatio. Iliad. π' 472, Odyss. δ' 373, 466, sed proprie finis δεδειγμενος και πεπερασμενος, Aristot. Reth. i, 2, 7, exitus a Diis praesignificatus ac fatalis Iliad. η' 30, ι' 48 et 418, collato α' 526, et Pindaro Pyth. ii 90, Nem. xi 57. Huiusmodi autem finis prae-

vertere aliquem intelligitur optime, meta non item.

O D E X X V

Pag. 27

V. 3 Barnes Τι μοι γοῶν,
τι μοχθῶν; D' Arnaud τι
μοι πονῶν, τι γοῶν μοι;

V. 5 In mentem venit Δα-
νειν με δει κ' αν ου λω. Bax-
terus κ' ακοντα.

O D E X X V I

Pag. 27

V. 1 Ios. Scaliger Οταν
εις με Βακχος ελθῃ. Barn.

Οτ' εἰς με. Brunck Οταν ο
Βακχος εσελθῇ.

Ο Δ Ε   Χ Χ V Ι Ι

Pag. 28

V. 3 Barn. Οταν φρενας
εἰς αμας. Brunck Οταν φρε-
νας τας αμας εσελθῇ μεθυ-
δωτας,

Ο Δ Ε   Χ Χ V Ι Ι Ι

Pag. 29

V. 3 Lege Ροδιης τυραν-
νε τεχνης.

V. 16 το λεληθοτως συνο-
ψρν, βλεφαρων δ' ιτυν.

V. 33 Πανν Απεχε· nem-
pe mercedem.

O D E X X I X

Pag. 31

V. 8 Quidam ως Δελωσι.

V. 21 Πανν distinguit δυ-
νασαι, βαλειν ποιησον. *Quan-
tum potes fac ut gena ru-
borem emittat.*

V. 27 Barn. Μετα δε προ-
σωπον εστω τον Αδωνιδος
παρελθον ε. τ.

O D E X X X I

Pag. 35

V. 1 Faber Αφες, μα τους
Δεους, με. Quidam Αφες

με. τοῖς θεοῖσι πειν. πειν
 αμυστι θελω, θελω μανηναι.

O D E X X X I I

Pag. 36

V. 3 Malim ει τ' ημαθω-
 δες, vel cum Davisio ει
 κυματ' οιδας. E vestigio mss.
 habentis ει κυματωδες.

V. 18 Scaliger Τι φης;
 αι γ' ερωτες; Baxterus αι
 κηρω δες.

V. 24 Brunck δελεις α-
 ριθμω και τους Γαδειρων εκ-
 τος, τους Βακτριων τε.

O D E X X X I I I

Pag. 38

V. 19 Brunck Ερωτας εκ-
ποβησαι.

O D E X X X V

Pag. 40

V. 6 Idem *τεμνει τε κυ-
μα.*

O D E X X X V I

Pag. 41

V. 8 Scaliger *χρυσης μετ'
Αφροδιτης. Πολιαι καρα στε-
φουσι.*

V. 12 Faber coniecit βρα-
 χυ με ζωντα καλυψεις. Quod
 aliter atque ille, interpre-
 tor in hanc sententiam.
*Senex sum, fateor, capula-
 ris; at animo cupidinibus
 adhuc concito ac vivaci. Hunc
 mihi, puer, mero sopias.
 Sic me cito depones et con-
 des viventem, vino sepultum,
 mortuo similem; quippe iam
 cupientem nihil; quae sors
 mortuorum est.*

O D E X X X V I I

Pag. 42

V. 12 Alii στεφεται το
 ναμα.

V. 14 Brunck *ηνθισε*.
Fortasse καθ' ολ' *αντεθηλε*
καρπος;

O D E X X X V I I I

Pag. 43

V. 7 Barn. (*παρεστι γαρ*)
μαχεσθω.

V. 12 *Σειληγον εν μεσοις*
δε.

O D E X X X I X

Pag. 44

V. Idem Μουσας *αρχεται*
λιγαινειν. Brunck Μουσας
λιγαινειν αρχεται. *Iamb. a-*
catolec.

V. 5 Barn. αποριπτεται
μεριμνα.

V. 9 Idem φιλοπαιγμων.
Brunck λυσιπημων, qui

V. 10 Εν ωραις.

V. 15 μελπω βιοτου γαλη-
νην. Poterat iambum dare
secundae sedi rescribens
βιου.

V. 21 Barn. υποκυρτωισι
κυπελλοις.

V. 23 Διασω γεγηθα κου-
ρων.

V. 25 Brunck τοδ' εμοι
μονον το κερδος.

V. 27 μετα παντα.

O D E X L

Pag. 46

V. 4 Cod. Vatic. παταχ-
θεις, unde Brunck εθρωθη
τον δακτυλον. παταξας τας
χειρας ωλολυξε. At δακτυ-
λον τας χειρος vates dicere
potuit, ut manum cogite-
mus eam, quam rosis Amor
admoverat, et pictura sit
evidentior.

O D E X L I

Pag. 47

V. 5 Barn. τον ομοτροπον
γ' Ερωτι.

V. 14 Faber *ανεμοστροφ-*
φω. Brunck *ανεμοστροφω*.

V. 17 Barn. *Τι γαρ εστι*
σοι το κερδος οδυνωμενω.

V. 23 Idem hinc versum
 excidisse coniecit ferme hu-
 iusmodi *μετα και καλων ε-*
φηβων.

O D E X L I I

Pag, 49

V. 3 Idem *ευτ' αν*. Sed
malim οταν γ' εφηβου.

V. 10 Alienum a poëtae
 sententia puto *φθονον ου*
δεδοικα δηκτην. Brunck *ουκ*
οιδα δαικτην.

V. 12 Valkenaer βελεμνα
κωφα.

V. 15 Faber νεοθηλεσσ'
αμα.

ODE XLIII

Pag. 50

V. 7 Brunck φερουσιν υ-
λαι.

V. 8 Faber Συ δε φιλος
ει γεωργοις. Brunck ου δε φι-
λιος γεωγων.

V. 17 Quidam αναιμ', α-
σαρκε.

O D E X L I V

Pag. 51

V. 6 Salmasius ex mss.

Τι δελεῖ τοδ' οναρ ειναι; pu-
 tabat enim Anacreontem non
 tam leges metricas, quam
mollitiem et fluentiam ver-
borum consecratum.

O D E X L V

Pag. 52

V. 6 Faber μελι λαρινον.

V. 8 Πανν τοτ' ἐξ αὐτης.

O D E X L V I I I

Pag. 55

Βασιλίου cuiusdam odarium est, si membranis fides, ad quas Brunckius provocat.

O D E X L I X

Pag. 55

V. 3 Vel legendum φιλο-
παιγμονος τε βακχας (Brunck
habet Βακχου) vel ex codi-
ce Vatic. mutandus ordo
versuum a tertio deinceps
γραφε τας πολεις το πρω-
τον ιλαρας τε και γελωσας.

φιλοπαιγμονας τε βακχας ε-
 τεροπνοοις εν αυλοις . Ο δε
 κηρος κ. τ. λ. ubi Brunck
 ο δε κηρος ει δυναιτο , γρα-
 φε και νομους φιλουσας .

O D E L

Pag. 56

V. 1 Barn. εν πονοις .

V. 2 εν ποθοις .

V. 9 Lege φυλαττων .

V. 10 Rectius plerique
 ταμωσι .

V. 14 Lege ες ετους .

O D E L I

Pag. 57

V. 5 Barn. *υπερ θαλασσαν.*

V. 10 Vel cum Brunckio
lege *οσα μη δεμεις δ'ορασ-
θαι, μονα κυμασιν καλυπ-
τει, vel*

V. 12 Lege *επ' ακτα.*

V. 14 *απαλοχροος.*

V. 25 Scaliger *δολερον
νοημ' Ερωτων, Barn. δολερωι
νεον μετωπον.*

V. 29 Longepierre *Πα-
φης τ' ες ομμα. Alii το
σωμα.*

O D E L I I

Pag. 59

V. 2 Emend. H. Steph.
 φερουσιν.

V. 10 Faber νεον εκζεοντα

V. 11 Barn. πιη.

V. 15 νεος μεθυσθεις.

V. 19 Faber ο δ' Ερωσ αω-
 ρα δελγει, / Barn. ες ερωτ'
 αωρα δελγει.

O D E L I I I

Pag. 61

V. 2 Barn. δερειον, Brunck
 τερεινον.

V. 3 Συνεταιρ', αξε μελ-
πειν. Barn. μολπην. Brunck
συν εταιρα δει μελπειν.

V. 5 Salmasius βροτων
χαρημα.

V. 9 Faber μελημα Νυμφων.

V. 11 Barn. ποιουντι.

V. 13 λαβοντι.

V. 14 Baxterus κουφως .

V. 16 H. Steph. coniecit.
οροφω, alii ως σοφω, vel τω
σοφω. Brunck ως το φως.

V. 24 Idem νοσοισιν ,

V. 29 φυσιν .

V. 34 Post hunc versum
inserit Barn. ex cod. Vatic.
φοβεραν δεαν Ολυμπω.

O D E L I V

Pag. 63

V. 1 Emēdat H. Steph.

Οτ' ἐγὼ νεὼν ομιλον εσο-
ρω, παρῆστιν ἡβᾶ, et

V. 5 περιμεινον με, συ-
νηβᾶ· ροδα δος.

V. 7 Brunck πολιον ἐχῶς
δε γήρας.

V. 10 Brunck ῥοον ἀπ'
οπῶρης, lege ῥοαν οπῶρης.

V. 14 χαριεντῶς τε.